

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο VIII

~Μια ασυνήθιστη κατάσταση υψωνόταν πάνω από τους χώρους του Αββαείου, αποκαλύπτοντας τον εαυτό της μέσα από έριχναν σκιές, οι οποίες φαίνονταν πολύ ψηλές, φαρδιές ή στριμμένες για τα αντικείμενα που τα έριχναν. Τα ίδια τα αντικείμενα φαίνονταν πολύ πιο μακριά από ό,τι ήταν στην πραγματικότητα, και οι φλόγες των πυρσών των στρατιωτών φαινόταν να τρεμοπαίζουν πολύ αργά ή ακόμα και προς τα πίσω. Άλλες κινήσεις φαινόταν εξίσου λανθασμένες, και η νέα κατάσταση παρουσιάστηκε επίσης μέσα από μικρότερες αποκαλύψεις, όπως οι κραυγές των ανδρών, που ήταν σαν πνιχτές κραυγές κάτω από το νερό, και ένα επίμονο βουητό στα αυτιά των ανδρών καθώς επαναλάμβαναν τον εαυτό τους στη συζήτηση. Τα τρομαγμένα άλογα χτυπούσαν τη γη σαν τα τρομαγμένα θηρία να ένιωθαν μια τρεμάμενη γη. Έπειτα, υπήρχε η ιδιαίτερη μυρωδιά - όχι τόσο έντονη όσο η αβαθής, αλλά μάλλον, επιβλαβής, με το στίγμα μεθυστικώνμανιταριών. Μια βαθιά εισπνοή του νέου αέρα θα μπορούσε εύκολα να μπερδέψει τις αισθήσεις όπως και μια ζαλάδα, και η μυρωδιά ήταν τόσο αισθητή όσο η μυρωδιά μιας επερχόμενης καταιγίδας, όσο ξένη και αν ήταν σε οποιαδήποτε επίμονη ανάμνηση. Πράγματι, μια αφύσικη κατάσταση υψωνόταν πάνω από το Αββαείο, τόσο φρικτή όσο η πρόσφατα ανοιγμένη Πύλη που την προκάλεσε.

Μια λιτανεία από κραυγές ακούστηκε από την άλλη άκρη της αυλής, και ένας μοναχικός στρατιώτης έτρεξε προς τον κοιτώνα, διασχίζοντας κάτω από τα παράθυρά του. Μια λάμπα λαδιού ξεπρόβαλε από έναν επάνω όροφο.

χτύπησε το παράθυρο του ορόφου και τον έριξε στο έδαφος. Ένας δεύτερος φρουρός έπεσε αμέσως πάνω του. Σήκωσε τον πληγωμένο άντρα στα πόδια του και τον οδήγησε μακριά από το κτίριο. Οι ένοχοι, δύο αγόρια ιπποκόμοι, έσκυψαν έξω από ένα παράθυρο του επάνω ορόφου, δείχνοντας προς την απότομη υποχώρησή τους.

Μαζικά, ομάδες στρατιωτών κινούνταν κάτω από υπερυψωμένους πυρσούς, περικυκλώνοντας την είσοδο του κοιτώνα για να εμποδίσουν το εκκλησίασμα των ιερέων να διαφύγει. Ένας ανώτερος μοναχός με άσπρη γενειάδα διέσχισε τους ντυμένους κρατούμενους και κούνησε τη γροθιά του, κηρύττοντας στον πολύ ψηλό λοχία. «Αν είσαι υπηρέτης του Κυρίου, τότε πρέπει να κρατήσεις τα όπλα σου και να μας επιτρέψεις να περάσουμε!»

Ο Λοχίας φώναξε μια απάντηση. «Επιστρέψτε στο δωμάτιό σας, μοναχέ!»

Ο μοναχός έμεινε στη θέση του, φωνάζοντας ακόμα: «Σκεφτείτε το έργο του Θεού και των υπηρετών Του παρά τις εντολές του Αρχηγού σας! Μόνο εμείς μπορούμε να διορθώσουμε ό,τι εσείς έχετε στραβώσει. Προσέξτε τα βήματά σας σε αυτά τα ιερά εδάφη και απομακρυνθείτε, για να διορθώσουμε το λάθος σας!»

Ο Λοχίας φώναξε πάνω από τις ιερατικές διαμαρτυρίες: «Επιστρέψτε στα δωμάτιά σας! Αλλιώς θα χυθεί αίμα!» Ωστόσο, οι διαμάχες μεταξύ στρατιωτών και ιερέων συνεχίστηκαν, καθώς οι μοναχοί ξεχύθηκαν από την πόρτα, σφίγγοντας τους εαυτούς τους ακόμα πιο βαθιά σε σταθερές τάξεις. «Συλλάβετε αυτόν τον ιερέα!» φώναξε ένας στρατιώτης, δείχνοντας προς τη γωνία του κοιτώνα μια σιλουέτα με ρόμπα και κουκούλα. Η σκιά γύρισε και τράπηκε σε φυγή. Δύο φρουροί όρμησαν στην κυνήγι, βουτώντας στους θάμνους. Φύλλα χτυπιόντουσαν και κλαδιά έσπασαν από τους γρυλισμούς και τους στεναγμούς μιας σκληρής πάλης.

Ο μοναχός Νικόλαος διέσχισε με σχισμές τα ράσα και γύρισε στο πρόσωπο ενός φρουρού: «Μην μας θεωρείτε ανίκανους εμάς τους μοναχούς». Άρπαξε το γιλέκο του φρουρού και τον τράβηξε απότομα κοντά του. «Αφήστε μας και το Αββαείο μας!»

Ο ασυγκίνητος στρατιώτης σκλήρυνε το μέτωπό του. «Φαίνεσαι αρκετά σίγουρος για τον εαυτό σου—ένας άοπλος ιερέας εναντίον ενός στρατού;»

Ο Νικόλαος τον κοίταξε άγρια, κηρύττοντας: «Αν στρατός στρατοπεδεύσει εναντίον μας, οι καρδιές μας δεν θα φοβηθούν· και αν ξεσπάσει πόλεμος εναντίον μας, σε αυτό θα είμαστε σίγουροι».

«Είσαι σίγουρος; Ή ανόητος;» τον ρώτησε ο φρουρός. «Μπορεί τα λόγια σου να σου φαίνονται σωστά, όμως καλύτερα να ακούσεις μια καλή συμβουλή». Ο στρατιώτης έσκυψε προς τον Νικόλαο και ο μοναχός συνοφρυώθηκε. «Μην με πιέζεις, ιερέα». Και πάλι, ο Νικόλαος συνοφρυώθηκε και κοίταξε την αιχμή του μαχαριού που πίεσε ο άντρας στην κοιλιά του. «Γύρισε μέσα και ζήσε για να προσευχηθείς μια άλλη μέρα!»

«Σύντομα, θα ικετεύεις για αυτές τις προσευχές, στρατιώτη», τον συμβούλεψε ο Νικόλαος, υποχωρώντας πίσω από έναν τοίχο από ρόμπες.

«Όπλα σε ετοιμότητα», ούρλιαξε ο αρχιλοχίας. Κράτησε σπαθιά και μακριά μαχαίρια. άστραψε στο φως του φακού. «Συνεχείς γραμμές!» Σαν ένας, οι στρατιώτες συγκεντρώθηκαν στον κοιτώνα είσοδο, οδηγώντας τους μοναχούς πίσω στο κτίριο. Έκλεισαν τις πόρτες, μετά από τις οποίες ο Λοχίας συγκέντρωσε μια σειρά φρουρών μπροστά τους. Στη συνέχεια, παραέταξε τους υπόλοιπους άνδρες γύρω από την περίμετρο ολόκληρου του κτιρίου για να σχηματίσουν ένα τείχος από φρουρούς με δάδες για να φυλάνε τα πολλά παράθυρά του.

Απέναντι από το χώρο του Αββαείου και μπροστά από το κτίριο που στέγαζε την είσοδο της κατακόμβης, σχεδόν είκοσι στρατιώτες ήταν στριμωγμένοι στην αυλή ανάμεσα σε δάδες. Έχοντας εγκαταλείψει προ πολλού κάθε ελπίδα να εντοπίσουν τον Λάζαρο στις σήραγγες της κρύπτης, εγκατέλειψαν την αναζήτησή τους και συγκεντρώθηκαν για να επιθεωρήσουν τα πάνω μέρη του καθεδρικού ναού. Λαμπερές φαντασίες κατέκλυσαν τα καμπαναριά, βυθιζόμενες ανάμεσα στις πολλές σειρές από γκροτέσκα αγάλματα. Οι περισσότεροι από τους νεαρούς άνδρες ήταν νέες προσθήκες στην ομάδα του Λοχαγού Μπορν της Βασιλικής Φρουράς της Αυτού Μεγαλειότητας. Ένας μεγαλύτερος σε ηλικία στρατιώτης με ασημένια μαλλιά στεκόταν ανάμεσά τους, και σε αντίθεση με τους άλλους, η προσοχή του διοικητή ήταν στραμμένη αλλού. Καθώς ένας νεαρός φρουρός κρατούσε έναν δάδα, ο μεγαλύτερος σε ηλικία άντρας εξέτασε μια κουλουριασμένη στοίβα από εύθραυστες σελίδες. Τελικά, γύρισε προς τον φρουρό, ρωτώντας τον. «Και αυτές οι περγαμηνές ήταν μέσα στο κρεβάτι του Διαβολόπαιδου ;»

«Ναι, τα βρήκαμε κρυμμένα μέσα στο άχυρο του κρεβατιού», απάντησε ο φρουρός. «Δεν ήξερα ότι διάβαζες.»

«Μπορώ», δήλωσε ο ηλικιωμένος αξιωματικός. «Κάπως.»

«Τότε τι γράφει;»

Ο αξιωματικός άλλαξε τη θέση των χαρτιών, μετακινώντας τα πιο μακριά από το πρόσωπό του, καθώς μισόκλεινε τα μάτια του κάτω από το φως του φακού. «Η πρώτη σελίδα φαίνεται να είναι μια επιστολή γραμμένη από έναν φυλακισμένο κληρικό που ήταν κατά κάποιο τρόπο μεταφραστής». Έριξε το βλέμμα του στο κάτω μέρος της περγαμηνής. «Από τη δική του οπτική γωνία, αυτοαποκαλούνταν Ναραμσίν».

«Και τι γράφουν οι άλλες σελίδες;» ρώτησε ο νεότερος.

Ο αξιωματικός κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορώ να διαβάσω τη γραφή. Όλες οι άλλες σελίδες περιέχουν ένα είδος ξένης γραφής - τίποτα από όσα έχω διαβάσει έκτοτε». Σέρνοντας τα χέρια του στις υπόλοιπες σελίδες, έψαξε μέσα από τα χέρια του. «Και τα σύμβολα φαίνονται όλα ίδια, ωστόσο, διαφορετικά. Ίσως να μην είναι καν λέξεις».

Ο νεαρός φρουρός έσκυψε στο αυτί του ηλικιωμένου άντρα ψιθυρίζοντας: «Ξέρω τον λόγο που δεν μπορείς να διαβάσεις τις λέξεις. Είναι η γλώσσα του ίδιου του Διαβόλου, σου λέω!»

Ο αξιωματικός έσκυψε και μισόκλεισε τα μάτια του. Έπειτα, γύρισε βιαστικά τις σελίδες, επιπλήττοντάς τον. «Δεν μπορείς καν να διαβάσεις, κι όμως τώρα ισχυρίζεσαι ότι γνωρίζεις τα σημάδια του Διαβόλου;»

Ο νεότερος στρατιώτης υπερασπίστηκε τον εαυτό του, δείχνοντας την οροφή του καθεδρικού ναού. «Πώς θα μπορούσε

Αποδίδεις αυτά τα ιπτάμενα πνεύματα, αν όχι στον Αγόρι-Διαβολόπαιδο και τα μυστικά ξόρκια του με διαβολική γλώσσα;

Ένας φρουρός που βρισκόταν εκεί κοντά υπερασπίστηκε τον ισχυρισμό του στον αξιωματικό. «Λέει αλήθεια! Μπορεί να είναι μόνο πνεύματα από την ίδια την κόλαση!»

Βαθιά απογοητευμένος, ο αξιωματικός γύρισε και τον ρώτησε: «Έχεις δει ποτέ πνεύμα, γιε μου;»

«Όχι», παραδέχτηκε ο άντρας.

Ο αξιωματικός έσφιξε το μπράτσο του άντρα. «Έχεις πάει ποτέ στην Κόλαση, γιε μου;»

Ο άντρας απάντησε, «Εγώ—Όχι. Κι όμως, όλοι ξέρουν—»

«Τότε πώς μπορείς να στέκεσαι εκεί και να μου λες ότι βλέπουμε πνεύματα από την Κόλαση;» Ο γέρος στρατιώτης άφησε το χέρι του και έβαλε τα χέρια του στους γοφούς του πριν κοιτάξει ψηλά. «Όσο για μένα, δεν έχω ξαναδεί Πνεύματα, Δαίμονες ή Πυρ της Κόλασης. Κι όμως, δεν έχω συνηθίσει να σπέρνω φόβο και ψέματα σε αυτούς τους άντρες. Για να πούμε την αλήθεια, κανείς μας δεν ξέρει τι βλέπουμε εδώ.»

Οι πόρτες άνοιξαν διάπλατα και οι στρατιώτες γύρισαν και είδαν δύο φρουρούς που πνίγονταν και σκόνταφταν προς το μέρος τους. Οι φρουροί σωριάστηκαν στα χέρια και στα γόνατα, λαχανιασμένοι. Οι στρατιώτες τους περικύκλωσαν, σώζοντας τους αναμμένους πυρσούς τους από το έδαφος όπου τους είχαν ρίξει οι φρουροί. Βήχοντας κυρίως, ένας από τους φρουρούς τους ενημέρωσε για μια μανιασμένη φωτιά βαθιά μέσα στις κατακόμβες. Πήρε μια ανάσα και κοίταξε ψηλά, προσθέτοντας: «Δεν βλέπουμε πια, λόγω του καπνού». Κάτω από το φως του πυρσού, οι στρατιώτες είδαν μαύρα δάκρυα και άσπρες ραβδώσεις να κυλούν στα μάγουλά τους, καλυμμένα με αιθάλη.

Και πάλι, ο νεότερος απευθύνθηκε στον αξιωματικό καθώς έδειχνε προς την πόρτα. «Και πώς θα μπορούσες να εξηγήσεις τις σήραγγες από πέτρες που τυλίχτηκαν σε φλόγες, αν όχι από τη μαγεία του Δαίμονα;» του Διαβολόπαιδου;»

Οι στρατιώτες πέρασαν τρέχοντας από τον αξιωματικό, ψάχνοντας για τη φωτιά, και όταν ο νεότερος άντρας γύρισε να τους ακολουθήσει, τον άρπαξε από το μπράτσο, παραλίγο να τον τραβήξει από τα πόδια του. Του πήρε τον πυρσό, λέγοντας: «Δεν θα σταθώ στο σκοτάδι όσο εσύ κυνηγάς φλόγες, αγόρι μου». «Δεν θέλεις να ψάξεις για τη φωτιά;»

Ο φλεγματικός αξιωματικός γέλασε πλατιά. «Ίσως θα μπορούσατε να τους δώσετε μια στιγμή να επιστρέψουν, τυφλοί και πνιγμένοι. Και αν κάποιος από αυτούς καταφέρει να κρατήσει μια ανάσα αρκετά ώστε να βρει τη φωτιά, δεν θα έχει σκεφτεί τι θα μπορούσε να κάνει τότε, ούτε καν να κάνει την ανάγκη του στις φλόγες πριν ξεφύγει από τον καπνό». Κούνησε το κεφάλι του πριν δείξει προς την πόρτα. «Αλλά ενώσου μαζί τους, αν σε πονάει κάτι άλλο.»

Ο νεαρός άνδρας έτρεξε μέσα από την πόρτα. Ο αξιωματικός στράφηκε προς τους δύο άνδρες που ήταν ακόμα

πνίγοντας στο έδαφος. «Λοιπόν, δεν θέλεις να ακολουθήσεις και τους υπόλοιπους;»

Ένας από αυτούς πάλεψε να σταθεί στα πόδια του και απάντησε: «Παραμένουμε εδώ».

«Μαθαίνεις γρήγορα όταν ο πόνος είναι ο οδηγός σου», σχολίασε ο διασκεδασμένος στρατιώτης πριν πάρει μια βαθιά ανάσα. «Τότε, έλα μαζί μου. Ψάχνω νερό και άφθονους κουβάδες». Οι τρεις άντρες κατευθύνθηκαν προς την τραπεζαρία αναζητώντας το πηγάδι της Μονής.

Ο Λοχίας έφυγε από τον κοιτώνα και βάδισε άκαμπτα προς το λουτρό. Καθώς πλησίαζε στην μπροστινή πλευρά του κτιρίου και συνέρρευσε σε αρκετούς στρατιώτες, φώναξε: «Έχετε εξασφαλίσει μια ομολογία;» Ο Λοχίας πέρασε ανάμεσά τους και οι φακοί άνοιξαν για να αποκαλύψουν έναν κοντό και βρώμικο, μονόχειρο στρατιώτη, από τον οποίο έλειπε το δεξί άκρο. Στα πόδια του, Ο Θάτειος, κλαίγοντας, καθόταν στο έδαφος, με την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο του λουτρού. Ο άντρας γύρισε, σκουπίζοντας αίμα και τρίχες από τα δάχτυλά του στο παντελόνι του. Απάντησε στον Λοχία με βραχνή φωνή. «Δεν έχουν ακόμη αποκαλύψει πού βρίσκεται το Αγόρι-Διαβολάκι. Ωστόσο, είναι κοντά στο να το σκάσουν, κύριε.»

Ο Λοχίας παρατήρησε ένα σκισμένο και λασπωμένο κάλυμμα προσώπου στο έδαφος κοντά στις μπότες του. Στη συνέχεια, εξέτασε την περιοχή και εντόπισε έναν φρουρό να στέκεται μακριά από τους υπόλοιπους άντρες, με πρόσωπο ζωγραφισμένο με μια ανήσυχη έκφραση. Στα πόδια του, ένα άλλο παραμορφωμένο αγόρι κληρικός κειτόταν πληγωμένο και σχεδόν γυμνό. Αν δεν ήταν η σταθερή ομίχλη της ανάσας του Μιγκέλ, το αγόρι μπορεί να ήταν ένα μικρό πτώμα. «Το φως σας», διέταξε ο Λοχίας, παίρνοντας έναν πυρσό από τον πλησιέστερο στρατιώτη. Κάθισε οκλαδόν μπροστά στον Θάτειο, ξεετάζοντας την αλλόκοτη εμφάνισή του πριν προσφέρει, «Πείτε μας πού κρύβεται ο ιπποκόμος του Λαζάρου και μπορείτε να επιστρέψετε στον κοιτώνα». Ο Θάτειος έκλαιγε μόνο. Το κεφάλι του λικνιζόταν σαν να ήταν πολύ βαρύ για να το κρατήσει όρθιο. «Πολύ καλά», είπε ο στρατιώτης, σηκωμένος και γυρνώντας, πριν ενημερώσει τον μονόχειρα, «Μην σε συγκινεί η εμφάνισή του. Είναι μόνο ένα αγόρι, και τα αγόρια μπορούν να είναι συντετριμμένα». Οι στρατιώτες αναστέναξαν και μετακινήθηκαν στη θέση τους, αναλογιζόμενοι την αμήχανη στιγμή με το επώδυνο και χρονοβόρο πέρασμα του χρόνου. Ρώτησε τον στρατιώτη με το χέρι που του έλειπε. «Ο Λοχαγός παραμένει στην εκκλησία;»

«Δεν τον έχω δει», απάντησε ο άντρας. Ο λοχίας άνοιξε δρόμο μέσα από τους φρουρούς καθώς έφτυνε, «Βρείτε μια ισορροπία! Περιμένω ομολογίες—όχι νεκρούς. Και μην βάλετε χέρι πάνω του». ο μοναχός.

Κοιτάζοντας γύρω του, ο μονόχειρας στρατιώτης ρώτησε: «Ποιος μοναχός, κύριε;»

«Έρχεται», απάντησε ο Λοχίας, σταματώντας δίπλα στον αναίσθητο και ξεσκεπάστο Μιγκέλ. Διέταξε τον φρουρό να τον καλύψει και ο άντρας έβγαλε απότομα το γιλέκο του, τυλίγοντας το αγόρι. Με ένα νεύμα επιδοκμασίας, ο Λοχίας εξαφανίστηκε στο σκοτάδι του η αυλή.

Στη βόρεια γωνία της Μονής, ένοπλοι στρατιώτες φρουρούσαν την πλαϊνή είσοδο του καθεδρικού ναού σαν μια σειρά από αγάλματα. ΤΙΝΚ! Μια μικρή πέτρα αναπήδησε από το κράνος ενός από τους τους φρουρούς και κοίταξε μέσα στο σκοτάδι. ΜΠΡΑΒΟ! Μια μεγαλύτερη πέτρα χτύπησε το κράνος ενός άλλου στρατιώτη, γυρίζοντάς το λοξά. Όρμησε μπροστά, άρπαξε τη λαβή του σπαθιού του, και έψαξε στις σκιές για τον ένοχο.
«Ένας πέτρινος», ψιθύρισε ο πρώτος φρουρός.
«Και θα τον μειώσω σε μέγεθος», γρύλισε ο δεύτερος φρουρός, απελευθερώνοντας το όπλο του και επιστρέφοντας στις τάξεις.

Σύγκρουση! Ένα τεράστιο τμήμα του άνω περβάζιου του καθεδρικού ναού αποκολλήθηκε και τα συντρίμια εκρήγνυνται. έκανε τους άντρες να φύγουν τρέχοντας. Όταν η χιονοστιβάδα κόπασε, ξάπλωσαν στο έδαφος, μελανιασμένοι, άναυδοι και κοιτούσαν άναυδοι την οροφή.

Ένας ξέφρενος Λοχαγός Μπορν μπήκε τρέχοντας στις πόρτες του καθεδρικού ναού. Πέρασε έναν φακό πάνω από την αφύλακτη είσοδο, ανακαλύπτοντας τους σκονισμένους στρατιώτες του να ξαπλώνουν στο κοντινό έδαφος, βογκώντας, τρίβοντας τις κορώνες τους και κοιτάζοντας ψηλά. Οι άντρες πετάχτηκαν όρθιοι και έτρεξαν πίσω στις σκορπισμένες στα συντρίμια θέσεις φρουράς τους, την ίδια στιγμή που δύο ατημέλητοι μοναχοί βγήκαν από την πόρτα της εκκλησίας και σκόνταψαν πάνω σε χαλαρές πέτρες. Ο Μπορν απομακρύνθηκε από την πόρτα και περπάτησε ανάμεσα στις πεσμένες πέτρες - η μεγαλύτερη από αυτές θα μπορούσε εύκολα να είχε συντρίψει έναν άνθρωπο. Ο Κλόντιους και ο Γκρέβιλ τον ακολούθησαν. Ο Λοχαγός σήκωσε το βλέμμα του και ανακάλυψε ότι έλειπε ένα μεγάλο μέρος του περβάζιου της στέγης. Τελικά, επέστρεψε στη σειρά των στρατιωτών και άρπαξε το μπράτσο του ψηλότερου φρουρού, ρωτώντας τον. «Δεν σας διέταξα να ασφαλίσετε αυτές τις πόρτες;»

«Συγχωρέστε με, Λοχαγέ», απάντησε ο στρατιώτης. «Η εκκλησία παραλίγο να μας σκοτώσει αυτή τη στιγμή».

Ο Μπορν τον κούνησε. «Γαμώτο στις πέτρες της εκκλησίας! Αφήσατε τον Καρδινάλιο να περάσει;»
«Πράγματι, κύριε. Δηλώσατε ότι κανείς δεν πρέπει να εισέλθει από αυτές τις πόρτες. Ο Καρδινάλιος βγήκε, με δική σας εντολή, είπε, για να φέρει έναν άλλο μοναχό για βοήθεια.»

Ο Λοχαγός έσφιξε τα δόντια του και γρύλισε κατάμουτρα. «Δεν έδωσα καμία τέτοια εντολή».
Ο Κλόδιος όρμησε μπροστά. «Καπετάνιε, οι άντρες σας παρατήρησαν τον Καρδινάλιο που κουβαλούσε μαζί του υπηρέτες;»

Ο Μπορν άφησε το χέρι του να χαλαρώσει. «Απάντησε στον μοναχό».

«Ναι, πολλά χαρτιά.»

Ο Γκρέβιλ σκούπισε τα μάτια του και τελικά συνήλθε. Έτριψε τον αυχένα του, συλλογισμένος τις περιέργες ενέργειες του Καρδινάλιου Μπλάζι. «Μετά πήγε στον κοιτώνα να φέρει έναν μοναχό; Καπετάνιε, ήμασταν αρκετά διαθέσιμοι και ικανοί να τον βοηθήσουμε».

«Έφυγε για τον κοιτώνα;» ρώτησε ο Μπορν.

«Όχι, κύριε. Περπάτησε προς τη βόρεια πύλη του Αββαείου», παραδέχτηκε ο στρατιώτης, δείχνοντας προς την κατεύθυνσή της. «Φαινόταν τραυματισμένος — χρειαζόταν βοήθεια, όπως είπε».

Ο Μπορν έσπρωξε τον στρατιώτη έξω από τον σχηματισμό και τον χτύπησε στον τοίχο της εισόδου. «Εσύ αιμορραγούσα κασίκα! Ο Λοχίας έχει συλλάβει τους μοναχούς μέσα στον κοιτώνα! Το μόνο κτίριο έξω από το τείχος του Αββαείου—» Ο Λοχαγός συνήλθε και στράφηκε προς τον Κλόντιους, στενεύοντας τα μάτια του. Κάτω από το φως του φακού, ο μοναχός παρακολουθούσε το αίμα να τρέχει από το πρόσωπό του. Ο Μπορν άφησε τον στρατιώτη και κούνησε το κεφάλι του σε μια πιθανή εξέλιξη. « Δεν θα το έκανε—σίγουρα, όχι ένας Καρδινάλιος».

Προχώρησε προς την πόρτα και φώναξε στο εσωτερικό του καθεδρικού ναού: «Όλοι μαζί, συγκεντρωθείτε στο χώρο υπό τις διαταγές του λοχία!» Καθώς εκατό βρώμικοι στρατιώτες ξεχύθηκαν από την εκκλησία, ο Μπορν τράβηξε τρεις από αυτούς στο πλάι. «Εσείς οι άντρες θα με συνοδεύσετε. Ετοιμάστε τα όπλα σας». Γύρισε προς τον Κλόντιους και έβαλε το δάχτυλό του στο στήθος του. «Αν δεν ανακτήσω αυτόν τον Καρδινάλιο—» Ο Μπορν έτρεξε στη συνέχεια προς τη βόρεια πύλη της Μονής, με τρεις στρατιώτες πίσω του. Σταμάτησε για λίγο στην πύλη, ρώτησε τους φρουρούς που στέκονταν εκεί, κούνησε τον φακό του και έσπρωξε έναν θυρωρό στο έδαφος πριν φύγει τρέχοντας από τη Μονή. Τελικά, επιβράδυνε σε ένα γρήγορο βήμα και πήρε μια ανάσα καθώς πλησίαζε τους στάβλους.

Μέσα στους στάβλους, τα νευρικά άλογα φουσούσαν και ποδοπάτησαν, ροκανίζοντας τα κομμάτια τους και τραβώντας τα στερεωμένα ηνία. «Ο Λοχαγός πλησιάζει», αναφώνησε ένας από τους αρκετούς στρατιώτες που ήταν υπεύθυνοι για την ασφάλιση των αλόγων και των κτιρίων. Άντρες έτρεξαν γύρω από τους στάβλους, παίρνοντας τις θέσεις τους, και ο γηραιότερος στρατιώτης έπεσε μπροστά στην είσοδο του αχυρώνα.

«Συλλάβετε τον Καρδινάλιο!» φώναξε ο Μπορν, πλησιάζοντας τον στρατιώτη.

«Καπετάνιε;» τον ρώτησε ο στρατιώτης.

«Δεν είναι εδώ;»

«Όχι, κύριε.»

Ο Μπορν σταμάτησε και κοίταξε προβληματισμένος πίσω προς το Αββαείο.

«Είναι ήδη σε εξέλιξη, καπετάνιε», πρόσθεσε ο στρατιώτης.

Ο Μπορν γύρισε απότομα. «Σίγουρα, δεν του επέτρεψες να φύγει έτσι απλά!» Έτρεξε στους στάβλους και έριξε τον φακό του τριγύρω, επιθεωρώντας το εσωτερικό.

Ο στρατιώτης τον ακολούθησε. «Πηγαίνει καβάλα στο χωριό Μουράτ—για να φέρει τον μοναχό όπως διατάξατε.»

«Δεν έδωσα τέτοια εντολή, ηλίθιε!» Ο Μπορν χτύπησε έναν στύλο αχυρώνα και κοίταξε έναν άδειο κενό ανάμεσα στις σειρές των δεμένων αλόγων. «Πού είναι το δικό μου;»

Ο στρατιώτης δίστασε να απαντήσει. «Η Αυτού Εξοχότητα—εμμ—ο Καρδινάλιος ισχυρίστηκε ότι επιθυμούσατε — Είπε ότι τον διατάξατε να πάρει το δικό σας—αυτό ήταν το πιο αξιόπιστο άλογο.»

Ο Μπορν έσπρωξε τον στρατιώτη προς τα πίσω. «Φυσικά και θα μπορούσε να το πει αυτό!» Σάρωσε τα πρόσωπα των άλλων φρουρών του στάβλου. «Και θα ήταν ειλικρινής που το υποθέτει —σαν να ήταν το άλογο του Λοχαγού σας!» Κούνησε το κεφάλι του, σχεδόν γελώντας με δυσπιστία. «Του έδωσες το δικό μου άλογο;»

«Είναι Καρδινάλιος της Αγίας Έδρας, Λοχαγέ», απάντησε ο φρουρός. «Δεν ήμασταν εδώ για να βοηθήσουμε την Αυτού Εξοχότητα;»

Ο Μπορν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Πράγματι, πόσο με ξεχνάς», είπε με ένα νεύμα πριν στραφεί στους άλλους άντρες. «Ετοιμαστείτε, τέσσερα άλογα—τα πιο γρήγορα και τα καλύτερα ξεκούραστα». Ξεχώρισε τέσσερις άντρες. «Θα τους κυνηγήσετε. Συλλάβετε τον Καρδινάλιο και τα έγγραφά του. Είστε έτοιμοι. «Εσείς να καρβαλήσετε». Οι άντρες συγκεντρώθηκαν στον τοίχο του αχυρώνα, κάνοντας την ανάγκη τους καθώς ο Καπετάνιος τους έδινε περαιτέρω οδηγίες μέσα από γουργουρητά. «Υπάρχει μόνο Ένας δρόμος που οδηγεί έξω από αυτό το Αββαείο. Θέλω εσείς οι δύο που είστε μικρότεροι να κινείστε σαν τον άνεμο και να επιβραδύνετε για το τίποτα μέχρι να φτάσετε στον Μουράτ. Μετά από αυτό, θα διπλωθείτε πίσω και θα περπατήσετε τα άλογά σας μόνο κάτω από σκιά, ενώ θα ψάχνετε ήσυχα στις άκρες των δρόμων και στα πυκνά δάση για έναν τραυματισμένο Καρδινάλιο που κρύβεται. Χτύπησε τους δύο μεγαλύτερους στρατιώτες στην πλάτη. «Θα πάρετε το πιο αργό από τα άλογα και θα ιππεύετε σταθερά.» προς το χωριό, και δεν θα προλάβεις τους δύο άντρες που προηγούνται — ξέρεις τι περιμένω. Θέλω να μου επιστραφεί ο Καρδινάλιος και όλα τα έγγραφά του — και χωρίς να πάθει κακό ούτε το πιο μικρό του δάχτυλο.

«Ναι, Καπετάνιε», απάντησαν, μαζεύοντας τον εαυτό τους και ετοιμάζοντας τα άλογά τους.

Ο Μπορν έβγαλε το κράνος του, έπιασε τα μαλλιά του προς τα πίσω και κοίταξε τον άδειο χώρο όπου ήταν δεμένο το προσωπικό του άλογο τελευταία φορά. Γύρισε πίσω στον πρεσβύτερο φρουρό, με μάτια που έλαμπαν. «Και από όλα τα άλογα σε αυτούς τους στάβλους, ο Καρδινάλιος σε έκανε να πιστέψεις ότι έπρεπε να πάρει μόνο ένα άλογο — το δικό μου — και να φέρει έναν υποτιθέμενο ιερέα από τον Μουράτ;»

«Συγχωρήστε με, Λοχαγέ», απάντησε ο στρατιώτης, αποστρέφοντας το βλέμμα του από το φλεγόμενο βλέμμα. «Αν ξέραμε—»

«Κρας!» Ο Μπορν γύρισε και χτύπησε το κράνος του στο κεφάλι του στρατιώτη, ρίχνοντάς τον στο έδαφος πριν το πετάξει στο στήθος του αναισθητού άνδρα .

«Όχι εγώ και ένας Καρδινάλιος! Όχι εγώ και ένας άγιος!» βρυχήθηκε ο Μπορν. «Όχι εγώ και ο Θεός! Οι εντολές σας προέρχονται από εμένα, μόνο από εμένα—μόνο από εμένα!»

Ένας έφιππος στρατιώτης ώθησε το άλογό του να προχωρήσει. «Να φύγουμε τώρα, καπετάνιε;»

«Βιαστείτε!» φώναξε ο Μπορν, κάνοντας νόημα να προχωρήσουν. Οι τέσσερις έφιπποι άντρες βγήκαν τρέχοντας από τους στάβλους, με τις βροντώδεις σπλές των αλόγων τους να χάνονται στη νύχτα.

Μέσα στη σιωπή, ο φαινομενικά απαθής Μπορν ακούμπησε σε έναν στύλο του στάβλου και κοίταξε τον ουρανό για να ανακαλύψει ένα στρογγυλό φεγγάρι — και ορατά αιχμαλωτισμένος μέσα του, δεν μπορούσε παρά να διακρίνει μια τέλεια ομοιότητα με το γυμνό πρόσωπο του μοναχού Γκρέιτ .

Ο Μπορν έφυγε από τους στάβλους με τους τρεις στρατιώτες του. Μόλις μπήκε στην πύλη του Αββαείου και διέταξε τους άντρες να ενταχθούν στις υπάρχουσες τάξεις δίπλα στον καθεδρικό ναό, μια ομάδα στρατιωτών και ιερέων συγκεντρώθηκε γύρω του: ο Κλόντιους, ο Γκρέβιλ, ο ψηλός λοχίας και ο μεγαλύτερος, αξιωματικός με ασημένια μαλλιά. Ο Μπορν ρώτησε τον ψηλό στρατιώτη. «Υποθέτω ότι οι ιερείς Ο κοιτώνας είναι ασφαλής;

«Ναι, καπετάνιε. Και ο χοντρός μοναχός είναι υπό την κηδεμονία μου—στα λουτρά.»

Ο Μπορν έγνεψε καταφατικά, χτυπώντας τον στο μπράτσο. Στράφηκε στον ηλικιωμένο αξιωματικό. «Και τι γίνεται με την αναζήτηση του Διαβολόπαιδου;»

«Εξετάσαμε κάθε σήραγγα, κρύπτη και χώρο από κάτω — κανένα ίχνος του. Επιπλέον, μια φωτιά καίει τώρα στις σήραγγες. Έχω μαζέψει κουβάδες δίπλα στο πηγάδι του Αββαείου», πρότεινε ο άντρας, δείχνοντας προς την κατεύθυνση της τραπεζαρίας. «Να σβήσω τις φλόγες;»

Ο Λοχαγός μελέτησε το έδαφος πριν απαντήσει. «Όχι, ας καεί». Κοίταξε κατάματα τον αξιωματικό. «Θέλω οι κατακόμβες να σφραγιστούν και να φυλαχθούν. Αν κρυφτεί στις σήραγγες, τότε εγώ «θα τον εξαφανίσω με καπνό». Ο Μπορν χτύπησε τα δάχτυλά του, δείχνοντας τη νότια πύλη του Αββαείου.

«Πάρε τους εναπομείναντες άντρες σου και κάλυψε το νεκροταφείο. Γύρισε κάθε πέτρα. Καθαρίστε κάθε δέντρο.»

Αν παρόλα αυτά δεν τον συλλάβετε, τότε θα τοποθετήσετε αρκετούς φρουρούς στις σκιές για να φυλάνε κρυφά τον χώρο για οποιοδήποτε ίχνος του.» Ο Μπορν πήρε μια βαθιά ανάσα και έγνεψε καταφατικά, λέγοντας δυνατά, έστω και μόνο για αυτοεπιβεβαίωση, «Σύντομα, θα πιεστεί να βρει ένα μέρος να κρυφτεί.»

Ο Κλόδιος πλησίασε τον στρατιώτη και καθάρισε τον λαιμό του. Ο αξιωματικός απάντησε, γλιστρώντας Το ρολό με τις εύθραυστες σελίδες του Ναραμσίν κάτω από το άμφιό του. «Να το, Καπετάνιε», πρότεινε , δίνοντας το ρολό στον Μπορν. «Πριν από τη φωτιά, βρήκαμε αυτά τα χαρτιά κρυμμένα στο κρεβάτι του αγοριού». Έδειξε με το δάχτυλο τον Κλόντιους και τον Γκρέβιλ. «Αυτοί οι μοναχοί τα θεωρούν σημαντικά - ίσως και χρήσιμα».

Ο Μπορν κοίταξε με οξυδερκή ματιά τον Κλόντιους. Έδωσε τον πυρσό του στον Γκρέβιλ και ξεδίπλωσε τις περγαμηνές καθώς διέταζε τον αξιωματικό να ξεκινήσει την έρευνά του στο νεκροταφείο. «Θα είμαι στο λουτρό. Φέρτε το Διαβολόπαιδο, αν τον συλλάβετε.»

«Μάλιστα, Λοχαγέ.» Ο γέρος στρατιώτης αποχώρησε με μια βιαστική υπόκλιση.

Ο Μπορν διέταξε τον λοχία: «Πάρτε τους άντρες από τον καθεδρικό ναό. Φέρτε τους στον κοιτώνα και διπλασιάστε τις τάξεις σας».

«Ναι.» Ο ψηλός λοχίας έγνεψε καταφατικά, φεύγοντας.

Κάτω από το φως του πυρσού του Γκρέβιλ, ο Μπορν σάρωσε την επιστολή του Ναραμσίν, ενώ ο Λοχίας συγκέντρωσε εκατό στρατιώτες και τους οδήγησε στην αυλή.

Τελικά, ο Κλόδιος μίλησε. «Αν σας αρέσει, καπετάνιε, θα θέλαμε να σας πούμε κάτι».

Ο Μπορν απλώς έγενεψε καταφατικά, συνεχίζοντας να διαβάζει.

Ο Γκρέβιλ κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε: «Δεν το είχα συνειδητοποιήσει ποτέ τόσα χρόνια, και τουλάχιστον θα έπρεπε να το υποψιάζομαι, ότι ο Λάζαρος είναι πραγματικά μια επιζήσασα Γκροτέσκα - Μητέρα του Θεού!» Ο Ιβάν τον έκρυψε κάτω από ένα καλυμμένο πρόσωπο, μέσα στις κατακόμβες, καθώς το φως του ήλιου σίγουρα θα τον είχε καταστρέψει. Όλα βγάζουν απόλυτο νόημα τώρα, λαμβάνοντας υπόψη τα πάντα. Τα ανεπαίσθητα σημάδια ήταν παντού - ίσως επιλέξαμε συλλογικά να τα αγνοήσουμε.» Έσκυψε αλλού, και κοίταξε ψηλά, προς τις σειρές από αγάλματα στην οροφή του καθεδρικού ναού.

Ο Μπορν άρπαξε το χέρι του Γκρέβιλ και σταθεροποίησε για λίγο τον φακό πάνω στις σελίδες καθώς διάβαζε το τελευταίο μέρος της επιστολής του Ναραμσίν. Έπειτα, ξανατύλιξε βιαστικά τις σελίδες και μισόκλεισε τα μάτια του. Κλόντιους. «Κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στο Αββαείο σας, έχετε γίνει η μοναδική και κύρια ασχολία μου.» Ο Μπορν χτύπησε το ρολό περγαμηνής στο χέρι του, επαναλαμβάνοντας το ίδιο, καθώς σκεφτόταν να ακούσει έστω και μία λέξη ακόμα από τους κουραστικούς μοναχούς που είχε αρχίσει να απεχθάνεται.

Ο Κλόντιους σκλήρυνε. «Σας παρακαλώ, καπετάνιε. Αυτές οι περγαμηνές είναι πολύ παλιές και ευαίσθητες.» Ίσως μου ανατεθεί η φύλαξή τους;» Ο Κλόντιους άπλωσε το χέρι του για το ρολό με τις σελίδες, αλλά ο Μπορν τις άρπαξε, συνοφρυωμένος. Τις έβαλε στο γιλέκο του και με πιο ήπιο τόνο πρότεινε μια συμφωνία. «Οι δυο σας μπορείτε να με συνοδεύσετε στα λουτρά και να μοιραστείτε ό,τι γνωρίζετε για τα έγγραφα. Ωστόσο, σε αντάλλαγμα για την ακρόασή μου, περιμένω την πλήρη βοήθειά σας στα λουτρά. Σκοπεύω να αποσπάσω μια ομολογία από τον χοντρό μοναχό σχετικά με το πού βρίσκεται το Διαβολόπαιδο».

Ο Κλόντιους κοίταξε για λίγο τον Γκρέβιλ και έγενεψε καταφατικά. «Και θα σας βοηθήσουμε, καπετάνιε».

«Ο χοντρός μοναχός», δήλωσε ο Μπορν, «πάλι, πώς αυτοαποκαλείται;»

«Ντέλον», πρότεινε ο Γκρέβιλ. «Ντέλον Οντίνο. Είναι επίσης πρεσβύτερος μοναχός και γνωρίζει πολύ καλά την Πύλη.»

Ο Κλόδιος πρόσθεσε: «Και το Γκροτέσκο—το Αγόρι του Διαβόλου που αναζητάς—απαντάει στο όνομα του Λαζάρου, Καπετάνιου.

«Οντίνο», σχολίασε ο Μπορν, σφίγγοντας τις αρθρώσεις του καθώς περπατούσε προς το λουτρό.

«Τώρα, πες μου για αυτά τα χαρτιά.»

Ο Γκρέβιλ φώτισε το δρόμο καθώς ο Κλόντιους ενημέρωνε τον Μπορν για το τι κρατούσε. «Αυτά τα έγγραφα τα έγραψε ένας Γκροτέσκος πριν από σχεδόν τριακόσια χρόνια. Από όσα συνέλαβα από τον πρώτο σελίδα, αυτό το Γκροτέσκο μετέφρασε τα σημάδια της Πύλης στο σύνολό τους. Τώρα ακούστε

Εγώ, Καπετάνιε—εκατοντάδες Ανώτεροι Μοναχοί έχουν συγκεντρώσει έκτοτε αμέτρητες βιβλιοδεσίες σε μια προσπάθεια να αποκρυπτογραφήσουν τις επιγραφές. Καθώς είμαστε κι εμείς Ανώτεροι Μοναχοί, ακόμη και οι δικές μας βιβλιοδεσίες βρίσκονται στο βιβλιογραφικό σύστημα ανάμεσα σε μια άγνωστη συλλογή έργων. Σε όλη την ιστορία αυτού του Αβαείου, κανένας μοναχός δεν έχει μεταφράσει ποτέ τις επιγραφές, ή έτσι υποθέσαμε. Τώρα μαθαίνουμε ότι ένα μόνο Γκροτέσκο φαίνεται να έχει πετύχει εκεί που εκατοντάδες από εμάς έχουμε αποτύχει. Επιπλέον, ο Λάζαρος είναι Γκροτέσκος. Είναι σε θέση να διαβάσει και να γράφει σε διάφορες γλώσσες, όπως έχω δει. Και οι άντρες σας βρήκαν τα χαρτιά στην κατοχή του. Με αυτά τα λόγια, είμαι πλέον βέβαιος ότι οι επιγραφές στην Πύλη είναι μιας γλώσσας που μόνο ένας Γκροτέσκος μπορεί να αποκρυπτογραφήσει.

Ο Μπορν σταμάτησε και γύρισε. «Ξέρεις γιατί είμαι Λοχαγός της Βασιλικής Φρουράς της Αυτού Μεγαλειότητας;» Με οξυδερκή, ειρωνική παρερμηνεία, ο Μπορν απάντησε στον εαυτό του στην ερώτησή του. «Βλέπω τα πράγματα για αυτό που είναι ή για αυτό που θα μπορούσαν να είναι, και ποτέ για αυτό που δεν είναι». Ο Κλόντιους έκανε ένα βήμα πίσω και κοίταξε την ουλή στο μάγουλο του Λοχαγού καθώς συνέχιζε. «Λες ότι το Διαβολόπαιδο είναι ένα Γκροτέσκο και ότι μόνο ένα Γκροτέσκο μπορεί να αποκρυπτογραφήσει τα σημάδια. Ωστόσο, ο Καρδινάλιος δεν είχε ούτε αυτιά γάτας ούτε δόντια σκύλου, και απέδειξε ότι ήταν αρκετά ικανός να ελέγχει αυτή την πέτρα με τα δικά του χαρτιά. Και επειδή θυμάμαι τα λόγια του να είναι λατινικά, είμαι βέβαιος ότι είτε σπαταλάτε τον χρόνο μου με ιστορίες για γκροτέσκο είτε αυτός ο Καρδινάλιος μετέφρασε τις σημειώσεις ενώ όλοι εσείς οι ιερείς έχετε αποτύχει. Τώρα, ποιο είναι;

Ο Γκρέβιλ κούνησε το κεφάλι του. «Είδα τις σελίδες του Καρδινάλιου. Ήταν τόσο παλιές όσο οι σελίδες που έχετε στην κατοχή σας, Λοχαγέ. Γιατί μπορεί να γράφει τα λόγια του σε τόσο ευαίσθητα και εύθραυστα φύλλα;» Ο Γκρέβιλ στράφηκε στον Κλόντιους. «Δεν νομίζω. Ως Καρδινάλιος του Άνω Συμβουλίου, έχει απεριόριστη πρόσβαση στο Αρχείο Απόκρυφων». Ο Κλόντιους έγνεψε καταφατικά. «Ίσως οι μεταφράσεις που είχε στην κατοχή του να γράφτηκαν επίσης από αυτόν τον Κληρικό του Ναραμσίν;»

Ο Μπορν έβγαλε τις τυλιγμένες σελίδες από το γιλέκο του, τις ξεδίπλωσε καθώς ρώτησε: «Τότε, με αυτές τις σελίδες, έχεις τα μέσα να κλείσεις την πέτρα—ακόμα και χωρίς τον Καρδινάλιο και τους συνοδούς του;»

Ο Κλόδιος απάντησε: «Ναι και όχι, Καπετάνιε. Με αυτές τις σελίδες, ίσως έχω τα μέσα να κλείσω την Πύλη. Ωστόσο, αν οι υποψίες μου είναι σωστές, θα χρειαστώ τη συντροφιά του Λάζαρου — του Γκροτέσκου υπηρέτη — για να μου χρησιμεύσει ως μεταφραστής. Ο Μπορν έψαξε στις σελίδες, βλέποντας μόνο ιερογλυφικά σημάδια. Η διάθεσή του σκοτεινίασε. «Ακριβώς, Καπετάνιε», πρότεινε ο Κλόδιος, σηκώνοντας το αξιοπρεπές πηγούνι του και χαμογελώντας κοφτά στον Μπορν. «Οι σελίδες περιέχουν μόνο σημάδια — όχι μεταφράσεις. Πρέπει να μας παραδώσετε το Γκροτέσκ πριν μπορέσουμε να προχωρήσουμε. Και μένει να δούμε αν αυτό θα συμβεί».

Ο Μπορν δάγκωσε το χείλος του, ξανατύλιξε βιαστικά τις σελίδες και τις έβαλε κάτω από το γιλέκο του. Μπροστά, άρπαξε δύο χούφτες από τη ρόμπα του Κλόντιους και τράβηξε τον μοναχό προς το μέρος του. Ο Γκρέβιλ έκανε ένα βήμα πίσω, με το έκπληκτο βλέμμα του καρφωμένο στο καυτό πράσινο των ματιών του Καπετάνιου καθώς επέπληττε τον Κλόντιους και τις απάτες του. «Φαίνεσαι πρόθυμος να με παρουσιάσεις ως κάποιο είδος ανόητου κοινού - που κρέμεται από κάθε λέξη της ιστορίας σου που ξεδιπλώνεται αργά!» Έσφιξε τη λαβή του και τράβηξε τον απολιθωμένο μοναχό ακόμα πιο κοντά στην γενειάδα του, μέχρι που ο Κλόντιους ένιωσε τις σταγόνες του σάλιου και την καυτή ανάσα κάθε λέξης του. «Ή μήπως με παρουσιάζεις ως κάτι αξιολύπητο σε μια ιστορία που συνειδητά σέρνεις, ακόμα και στο τέλος της υπομονής μου! Ποια είναι;» Τον κούνησε. «Πράγματι, όχι!» ψέλλισε λαχανιασμένος ο Κλόδιος, ικετεύοντάς τον. «Συγχωρήστε με, καπετάνιε. Θέλω μόνο να σας βοηθήσω!»

Ικανοποιημένος με την υποταγή του μοναχού, ο Μπορν τον άφησε ελεύθερο. «Και θα το κάνεις». Ο Κλόδιος έφτιαξε τα ρούχα του, ενώ ο Μπορν εξέταζε ανοιχτά το σχέδιο δράσης του με τον Γκρέβιλ. «Εφόσον έχω τα σημάδια της πέτρας, τώρα θα ανακρίνω τον χοντρό μοναχό, θα αναζητήσω και θα συλλάβω το Αγόρι-Διαβολάκι και θα τον βάλω να μεταφράσει τις λέξεις που απαιτούνται για να κλείσει η πέτρα.» Ο Μπορν γύρισε προς τον Κλόντιους και τον συμβούλεψε δείχνοντας με το δάχτυλο: «Από αυτή τη στιγμή και στο εξής, θα μου λες μόνο ό,τι πρέπει να ξέρω και ούτε λέξη παραπάνω ούτε λέξη λιγότερο — για να μην ξεχάσω ότι είσαι άνθρωπος της ενδυμασίας. Κατάλαβες τι εννοώ;»

Ο Κλόντιους έγνεψε καταφατικά και οι δύο μοναχοί αντάλλαξαν για λίγο βλέμματα πριν βιαστούν να ακολουθήσουν τον Μπορν, ο οποίος τώρα όρμησε προς το λουτρό. Ο Λοχαγός γύρισε την μπροστινή γωνία του λουτρού υπό την ουρλιαχτή φωνή του Οντίνο, που φώναζε από μέσα από το κτίριο. «Δεν ξέρουν τίποτα», λέω! Αφήστε τα αγόρια να φύγουν. Ελάτε εδώ μέσα και κάντε το ίδιο και σε μένα. Θα σου σπάσω το ένα καλό σου χέρι!

«Αρκετά», γάβγισε ο Μπορν. Ο μονόχειρας στρατιώτης άφησε τον Θάτειο και όρμησε μπροστά, στρέφοντας την προσοχή του καθώς ο νεαρός ιπποκόμος γλίστρησε κάτω από τον τοίχο. Αρκετοί φρουροί εμφανίστηκαν ξαφνικά από την άλλη άκρη του λουτρού και παρουσιάστηκαν έτοιμοι άντρες. Ο Λοχαγός κοίταξε τον Θάτειο και τον Μιγκέλ πριν ανακρίνει τον στρατιώτη. «Τι πράξεις είναι αυτές, και με τίνος εντολές;»

«Αποσπούμε ομολογίες, κύριε, για να μάθουμε πού βρίσκεται το δαιμονόπαιδο.»

Ο Μπορν πήρε τον πυρσό από τον Γκρέβιλ και τον έβαλε στο χέρι του στρατιώτη. Ξαφνικά, η φωνή του Οντίνο διέσχισε το εσωτερικό σκοτάδι του κτιρίου. «Δεν υπάρχει τίποτα να βγάλω με! Λύσε με και θα σου βγάλω το άλλο χέρι. Αυτό είναι το μόνο που μπορείς να συγκεντρώσεις με αυτό το άκρο σου σαν πουλί, που χτυπάει έναν νεαρό ιπποκόμο! Ο μονόχειρας στρατιώτης απλώς γύρισε τα μάτια του, αγνοώντας τα χλευαστικά λόγια του Οντίνο καθώς ενημέρωνε τον Λοχαγό ότι οι διαταγές του προέρχονταν από τον Λοχία. Ο Μπορν έριξε ένα εμφανές βλέμμα ανάμεσα στους δύο

ξυλοκοπημένα αγόρια ιπποκόμων πριν απαντήσουν. «Από την εμφάνισή τους, ξέρεις τόσο λίγα όσο και όταν ξεκίνησες. Ωστόσο, αν θέλεις να τους σκοτώσεις με το πρόσχημα της απόσπασης ομολογίας, οπωσδήποτε συνέχισε». Έγνεψε προς τον Θάτειο και μετά προς τους φρουρούς. «Ίσως κάθε άνθρωπος πριν από εσένα θα ήθελε να δει τις αυστηρές σου μεθόδους».

«Εμμ... δεν καταλαβαίνω ότι είναι πρόθυμοι να ομολογήσουν, Λοχαγέ», παραδέχτηκε ο στρατιώτης. Ο Μπορν έσκυψε στο πρόσωπό του και γρύλισε: «Τότε ίσως δεν ξέρουν πού βρίσκεται; Εσύ τι λες;»

«Μάλιστα, καπετάνιε», απάντησε ο στρατιώτης, εστιάζοντας πιο προσεκτικά.

«Τότε φέρτε αυτά τα αγόρια πίσω στον κοιτώνα!»

Ο στρατιώτης γύρισε με τον πυρσό, σκύβοντας για λίγο πάνω από τον Θάτειο πριν σταθεί ξανά όρθιος ως Συνειδητοποίησε ότι δεν είχε διαθέσιμο χέρι για να σηκώσει το αγόρι στα πόδια του. Ο Γκρέβιλ χλεύασε και ο Κλόντιους τον κοίταξε άγρια. Ο Μπορν διέταξε τους στρατιώτες να μεταφέρουν τα ξυλοκοπημένα αγόρια στον κοιτώνα. Τοποθέτησε τους υπόλοιπους έξω από την είσοδο του λουτρού και μετά ψιθύρισε στον μονόχειρα άντρα: «Εσύ είσαι αυτός που κουβαλάει τη δάδα μου. Θα μάθεις τη σωστή μέθοδο για να αποσπάς μια ομολογία». Συνόδευσε τον φρουρό μέσα στο κτίριο.

Οι σκιές έφυγαν και ο φακός αποκάλυψε έναν κοκκινισμένο και βρώμικο Οντίνο, με τους καρπούς του δεμένους σε μια ξύλινη κολόνα στο κέντρο του δαπέδου του λουτρού. Ο Μπορν πλησίασε τον μοναχό και τον μελέτησε. Το αριστερό μανίκι της ρόμπας του Οντίνο ήταν σκισμένο και στεκόταν μόνο με το δεξί του σανδάλι, με το άλλο πόδι γυμνό. «Σε παρακαλώ, συγχώρεσε τους άντρες μου αν σου φέρθηκαν σκληρά. Εν μέσω πιεστικών καθηκόντων, μερικές φορές αμελούν τις κοινές ευθύνες». Χτύπησε τον Οντίνο στον ώμο. «Μόλις σε γυρίσω πίσω στον κοιτώνα και σε ντύσω με φρέσκα ρούχα, θα φροντίσω να τιμωρηθούν αυστηρά όσοι είναι υπεύθυνοι για την κακομεταχείρισή σου».

Ο Οντίνο γρύλισε. «Ίσως θα μπορούσες να τους διορθώσεις όπως έκανες με τον μοναχό Ιβάν;»

Ο Μπορν έσφιξε το σαγόνι του και οι δυο τους ανταλλάχθηκαν στο φως του φακού. Γύρισε γύρω από τον δεμένο μοναχό, εξετάζοντάς τον προσεκτικά. Ο Οντίνο εντόπισε τον Κλόντιους και τον Γκρέβιλ να βγαίνουν από τις σκιές. «Τι κάνετε εδώ μέσα εσείς οι κλαψουριστές μανδύες; Δεν έχουν κατακόμβες να επιβλέπουν;» Ο Κλόδιος κοίταξε τον Οντίνο με το υπεροπτικό βλέμμα ενός πατρικίου.

Ο Μπορν έκανε ένα βήμα μπροστά στον Οντίνο. «Τα καθήκοντά μου ή τα προβλήματά μου δεν είναι δική σου ευθύνη. Δεν εύχομαι να «θα έβρισκε κανείς περαιτέρω κακό στους ιερείς αυτού του Αββαείου». Έδειξε τον Κλόδιο και τον Γκρέβιλ. «Βλέπεις; Τα αδέρφια σου από το ύφασμα είναι ελεύθερα να περιφέρονται στο Αββαείο.» Ο Γκρέβιλ σταύρωσε τα χέρια του και έδειξε με σηκωμένους ώμους. Ο Οντίνο κοίταξε άγρια τον Καπετάνιο, γνωρίζοντας ότι είχε

Οι στρατιώτες του φυλακίζουν τους ιερείς και τους ιπποκόμους μέσα στον κοιτώνα. Ο Μπορν συνέχισε: «Θα κόψω τα δεσμά σου αυτή τη στιγμή. Ωστόσο, γι' αυτό χρειάζομαι μια μικρή πράξη από μέρους σου. Ψάχνω έναν ιπποκόμο που απαντάει με το όνομα Λάζαρος. Πες μου πού βρίσκεται και θα σε στείλω στο δρόμο σου». Ο Μπορν έσκυψε κοντά και ψιθύρισε στον δεμένο μοναχό: «Σου δίνω τον λόγο μου ως Αρχηγός της Φρουράς της Αυτού Μεγαλειότητας».

Ο Οντίνο τον χλεύασε ψιθυριστά: «Πήγαινε να ρωτήσεις τον πατέρα του πού βρίσκεται!» Έφτυσε στην γενειάδα του Μπορν. Ο Λοχαγός τράβηξε τη γροθιά του, αλλά άφησε το χέρι του εξίσου απότομα. Σκούπισε το μάγουλό του και έγνεψε, καλώντας τον Κλόντιους και τον Γκρέβιλ. Οι δύο μοναχοί πλησίασαν και, παρατηρώντας τις τυλιγμένες σελίδες στο γιλέκο του Μπορν, το άπληστο βλέμμα του Κλόντιους ήταν καρφωμένο πάνω τους, ακόμα και τη στιγμή που μιλούσε ο Λοχαγός. «Θα σου δώσω λίγο χρόνο στην μοναχική συντροφιά των μοναχών, ώστε να επικρατήσει η ευγένεια της ιερατικής λογικής». Ο Μπορν άρ τον πυρσό από τον φρουρό και τον έδωσε στον Γκρέβιλ, προσθέτοντας αρκετά δυνατά για να τον ακούσει ο Οντίνο, «Ενώ έχει ακόμα δόντια στο κεφάλι του». Έφυγε από το λουτρό, αφήνοντας τους τρεις μοναχούς στους εαυτούς τους.

Ο Κλόντιους απευθύνθηκε στον Οντίνο με ένα παρακλητικό χαμόγελο. «Είχαμε τις διαφορές μας και από την πλευρά μου, σου ζητώ να με συγχωρέσεις».

«Συγχωρείς;» ρώτησε ο Οντίνο με δυσπιστία. «Με το δικό σου χέρι πέθανε ο Ιβάν και είμαι δεσμευμένος σε αυτή τη θέση! Και τι γίνεται με την άθλια μοίρα που μου έχεις χαρίσει;» Λάζαρος—τώρα εγκαταλελειμμένος και καταδικασμένος να χαθεί; Ως αδελφός του υφάσματος, δεν έχεις καμία φροντίδα ή ντροπή—καμία οίκτο ή έλεος—ειδικά για τον καημένο τον Λάζαρο;

Ο Κλόντιους κοίταξε τον Γκρέβιλ πριν υπερασπιστεί τον εαυτό του. «Ο Λοχαγός ήταν που διέταξε τη σύλληψή σας».

«Γνωρίζω πολύ καλά τις προθέσεις σας», αναφώνησε ο Οντίνο. «Έχετε βάλει τον Καρδινάλιο εναντίον του Ιβάν και εμού σε μια προσπάθεια να διαφυλάξετε τις θέσεις σας ως επιβλέποντες του κατακόμβες!» φώναξε ο Κλόδιος, ξαφνιασμένος. Ο Οντίνο κοίταξε πάνω από τον ώμο του, κοιτάζοντας την τουαλέτα που είχε χρησιμοποιήσει ο Ιβάν για να προσποιηθεί ότι δραπέτευσε. «Κλόδιο, σε παρακαλώ. Ως υπηρέτες εν Χριστώ και αδελφοί αυτού του Αβαείου, λύσε με - δώσε μου την ευκαιρία να ελευθερωθώ. Ξέρεις ότι, με τη σειρά μου, θα σου πρόσφερα το ίδιο.»

Ο Γκρέβιλ έδειξε προς την είσοδο. «Ο Καπετάνιος είναι ακριβώς έξω και δεν θέλω να με δέσουν δίπλα σου!»

Ο Κλόδιος συμφώνησε, προσθέτοντας: «Δεν υπάρχει έτοιμο μέσο διαφυγής».

«Υπάρχει τρόπος, Κλόντιους. Μπορείς να με βοηθήσεις χωρίς να φαίνεται ότι έχεις συμμετάσχει σε αυτό. Σε διαβεβαιώνω—»

«Αρκετά», αναφώνησε ο Κλόδιος. «Ο Καπετάνιος θα σε αφήσει ελεύθερο όταν ομολογήσεις πού βρίσκεται ο Λάζαρος. Μιλώ εκ μέρους κάθε μοναχού σε αυτό το Αβαείο όταν σου ζητώ να τερματίσεις αυτό».

ανοησία."

«Περιμένεις να τον εγκαταλείψω;»

«Μας εγκαταλείπεις όλους, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού σου! Ο Καπετάνιος σκότωσε τον Ιβάν επειδή τον προσέβαλε. Μην επαναλάβεις το λάθος του. Τώρα, πες μου πού κρύβεται ο Λάζαρος!»

Ο Οντίνο χαμήλωσε το βλέμμα του, φανερά ηττημένος. Μελέτησε το πάτωμα και χαμογέλασε αδύναμα. «Ίσως λες αλήθεια. Αν μου δώσεις τον λόγο σου ως άνθρωπος του Θεού ότι δεν σκοπεύεις να βλάψεις το αγόρι, τότε θα σε πάω κοντά του.»

Ο Γκρέβιλ βγήκε μπροστά, αλλά ο Κλόδιος τον άρπαξε από το μανίκι. «Μας περνάς για ανόητους, Οντίνο; Ο Καπετάνιος ανυπομονεί να σε απελευθερώσει, αφού ο Λάζαρος βρεθεί υπό την κράτησή του.»

Ο Οντίνο κοίταξε την είσοδο του λουτρού πριν ψιθυρίσει: «Δεν μπορώ να εγκαταλείψω τον Λάζαρο—ο Καπετάνιος θα τον σκοτώσει τόσο γρήγορα όσο ο Ιβάν. Ωστόσο, υποσχέσου μου ότι θα τον βγάλεις από το Αββαείο και θα σου πω πού κρύβεται. Η μοίρα του Λάζαρου είναι στα χέρια σου!» Οι δύο μοναχοί αντάλλαξαν βλέμματα. Ο Κλόδιος συμφώνησε. «Πολύ καλά, λοιπόν. Σου δίνω τον λόγο μου.» ότι ο Λάζαρος θα φύγει από το χώρο του Αββαείου. Τώρα, πες μου πού βρίσκεται.

Οντίνο έγνεψε καταφατικά, ψιθυρίζοντας στον ασυνείδητο μοναχό: «Είσαι καλός άνθρωπος, Κλόντιους. Είμαι στο χρέος σου. Ο Λάζαρος κρύβεται στο—» Κοίταξε την πόρτα και μουρμούρισε επίτηδες τα υπόλοιπα λόγια του.

«Και πάλι, αν θέλετε», σχολίασε ο Κλόδιος, πλησιάζοντας περισσότερο. «Πού είναι;»

Ο Οντίνο έγνεψε την πλάτη του ακριβώς στον στύλο και ψιθύρισε ξανά: «Ο Λάζαρος κρύβεται—» Χτύπησε το πέλμα του ποδιού του στο στήθος του Κλόντιους. Ο ιερέας πέταξε προς τα πίσω, κύλησε στο πάτωμα και άρπαξε το στήθος του. Ο Γκρέβιλ έτρεξε να βοηθήσει τον λαχανιασμένο μέντορά του .

«Δεν είμαι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης!» γρύλισε ο Οντίνο. «Έχω προστατεύσει τον Λάζαρο. Δεν θα εγκαταλείψω ποτέ αυτόν ή τον πατέρα του —για κανέναν— ειδικά για τους στρατιώτες και τους ιερείς-μαριονέτες τους!»

«Καπετάνιε», ούρλιαξε ο Γκρέβιλ. «Καπετάνιε!»

Ο Μπορν και οι άντρες του μπήκαν βιαστικά στην πόρτα, περικυκλώνοντας τους δύο μοναχούς. Ο Λοχαγός κοίταξε τον Οντίνο, ο οποίος απλώς σήκωσε τους ώμους του. «Τόσα για την ιερατική ευγένεια», γκρίνιαξε ο Μπορν . «Ένας άλλος μοναχός με φωτιά μέσα του, βλέπω». Διέταξε τον Γκρέβιλ να βοηθήσει τον Κλόντιους να βγει από το λουτρό. Στη συνέχεια, διέταξε δύο από τους άντρες του να ασφαλίσουν τα πόδια του Οντίνο. Ο Οντίνο τους κλώτσησε και ο Λοχαγός κάλεσε περισσότερους στρατιώτες. Μόνο όταν ο μοναχός δέθηκε με επιτυχία, έκανε ένα βήμα μπροστά. «Θα σου δώσω άλλη μια ευκαιρία να λυτρωθείς . Πού έχεις κρύψει το Διαβολόπαιδο;»

«Τι είναι ένα Διαβολόπαιδο;» ρώτησε ο Οντίνο. «Δεν έχω ξαναδεί κάτι παρόμοιο—»

Ο Μπορν χτύπησε τη γροθιά του στο στήθος του Οντίνο . Απάντησε στον βήχα ιερέα: «Πάλι, πού είναι το Αγόρι-Διαβολάκι;»

«Δεν έχω δει κανέναν Διαβολόπαιδο σε όλες μου τις μέρες—»

Το σαγόνι του Οντίνο έσπασε από το σφίξιμο μιας ακόμη γροθιάς. Αίμα και σάλιο έτρεξαν.

Ο Μπορν ούρλιαξε, «Πάλι, το Αγόρι-Διαβολάκι;»

«Σας συγχωρώ, Καπετάνιε», σχολίασε ο Οντίνο με μια βρισιά. «Είθε ο Κύριος να σας δείξει—»

Ο Οντίνο διπλώθηκε από τη δύναμη ενός ακόμη χτυπήματος.

«Το Διαβολόπαιδο;» ρώτησε με δυσκολία ο Μπορν.

Ο Οντίνο σήκωσε το κεφάλι του, του χαμογέλασε με το ζόρι και του έκλεισε το μάτι αμήχανα. Το αίμα του Μπορν έβρασε.

Έκτοτε, ο Οντίνο υπέφερε την ασυγκράτητη οργή ενός Λοχαγού που είχε βιώσει περισσότερες ανεξήγητες φρικαλεότητες, ασυγχώρητα λάθη και απόλυτη ανοησία στη σύντομη παραμονή του στο Αββαείο από ό,τι σε όλες τις μέρες του ως στρατιώτης. Ωστόσο, αφού πέρασε ο καυστικός πόνος, αφού το αίμα λιμνάζει εκεί που δεν ανήκει, ο Οντίνο δεν ανησυχεί τόσο πολύ. Αφού τα μάτια του πρήστηκαν και έκλεισαν και δεν μπορούσε πλέον να προβλέψει το επόμενο χτύπημα, δεν βασανίζεται πλέον από την προσμονή. Αφού το βουητό στα αυτιά του σίγησε την ουρλιαχτή φωνή του Λοχαγού, επικράτησε γαλήνη. Και αφού τα πλευρά του έσπασαν στο φως των ευχάριστων αναμνήσεων του παρελθόντος του στην κατακόμβη με τον Ιβάν, τον Λάζαρο, τον Μιγκέλ και τον Θάτευ, δεν χρειαζόταν δόντια για να χαμογελάσει. Άλλωστε, η ζωή ήταν καλή μαζί του.

«Ξύπνα!» φώναξε ο Μπορν, ρίχνοντας έναν κουβά με νερό πάνω στον δεμένο και γονατισμένο μοναχό. Ο Οντίνο άφησε μια κραυγή πνιχτή και έγειρε πίσω στις φτέρνες του.

Ο Γκρέβιλ όρμησε δίπλα του και τον άρπαξε από το μπράτσο. «Οντίνο, με τη Χάρη του Θεού, πες το στον Καπετάνιο».

Ο Οντίνο ακούμπησε το βάρος του πάνω στον μοναχό καθώς βογκούσε. «Εγώ... εγώ... ζητώ άφεση αμαρτιών και τελετές. Δεν... πολύς χρόνος. Φέρτε... τον μοναχό Νικόλαο. Ζητώ ... εξομολόγηση... μόνο σε... αυτόν.»

«Τέλος οι ιερείς! Ομολογήστε μου!» αναφώνησε ο Μπορν, πετώντας τον κουβά και σπάζοντάς τον στον τοίχο.

«Μόνο σε μένα μιλάς !!»

Ο Κλόντιους, κρατώντας ακόμα το στήθος του, πλησίασε τον Μπορν. «Καπετάνιε, αν μου επιτρέπετε. Είμαστε υποχρεωμένοι να παρέχουμε Τελευταίες Τελετές αν μας ζητηθεί. Είναι απεχθές μας καθήκον να συμμορφωθούμε - ένας κανόνας θεϊκά καθορισμένος από την Αγιότητά Του και εφαρμοσμένος αυστηρά με τέτοιες εντολές της Αγίας Έδρας. Δεν μπορούμε να του αρνηθούμε μια τελευταία εξομολόγηση από έναν ιερέα της επιλογής του». Ο Κλόντιους ψιθύρισε: « Σας παρακαλώ, επιτρέψτε του αυτό το ένα αίτημα, και στην εξομολόγησή του θα ανακαλύψουμε από τον μοναχό Νικόλαο πού κρύβεται ο Λαζαρικός Γκροτέσκα. Ως πρεσβύτεροί του, έχουμε

μέσα πειθούς.»

Ο Μπορν απλώς κοίταξε άγρια τον Κλόντιους καθώς οι φρουροί αποχωρούσαν από την είσοδο του λουτρού και ένας λαχανιασμένος στρατιώτης πέρασε με το ζόρι από δίπλα τους. Ο άντρας πλησίασε τον Μπορν, πήρε μια ανάσα και μίλησε. «Αν μου επιτρέπετε, καπετάνιε. Η άμεση παρουσία σας στην εκκλησία είναι απαραίτητη.»

«Για ποιο σκοπό;» ρώτησε ο Μπορν συνοφρυωμένος.

Ο στρατιώτης σάρωσε τα περίεργα πρόσωπα γύρω του προτού σκύψει στο αυτί του Μπορν και μιλήσει απαλά: «Είναι ζωτικής σημασίας, Λοχαγέ».

Ο Μπορν λαχάνιασε, γύρισε και χτύπησε τον Κλόντιους στο στήθος. Ο μοναχός κοίταξε τις αιμορραγούσες αρθρώσεις του καθώς ο Λοχαγός του απευθύνθηκε. «Επιτρέψτε στον ιερέα να κάνει τις Τελετές του. Μόλις επιστρέψω, περιμένω να μάθω πού βρίσκεται ο διάβολος. Φροντίστε να γίνει». Ο Κλόντιους συμφώνησε και ο Μπορν γύρισε στον πλησιέστερο φρουρό και έδειξε τον Γκρέβιλ. «Φροντίστε να τον συνοδεύσουν στον κοιτώνα. Πρέπει να φέρει έναν μοναχό για τις Τελευταίες Τελετές - μόνο τον μοναχό Νικόλαο». Εξασφάλισε έναν φακό και ακολούθησε τον στρατιώτη έξω από το κτίριο. Αμέσως, ο Κλόντιους τράβηξε τον Γκρέβιλ κοντά του και ψιθύρισε: «Μόλις επιστρέψεις, πάρε από τον Νικόλαο του Λαζάρου» πού βρίσκεται. Ξεκαθάρισε του ότι θα φροντίσω προσωπικά να περάσουν οι υπόλοιπες μέρες του στο Αβαείο Gardiens με απόλυτη μετάνοια και απόλυτη σιωπή, με αμείλικτη ευλάβεια προς τον Κύριο, φυσικά. Τώρα, πρέπει να ακολουθήσω τον Λοχαγό - να φύγω - και να βιαστώ, πριν περάσει ο Οντίνο και πάρει για πάντα μαζί του τη γνώση για το πού βρίσκεται ο Γκροτέσκος.» Ο Γκρέβιλ έγνεψε καταφατικά και έφυγε με τον στρατιώτη καθώς ο Κλόντιους κρύφτηκε στις σκιές, ακολουθώντας τον Μπορν από μακριά.

Ο Λοχαγός έστριψε στη γωνία του καθεδρικού ναού και ο στρατιώτης έδειξε προς τον περιμετρικό τοίχο του μοναστηριού, όπου μια σειρά από άντρες κάθονταν στο έδαφος δίπλα στις μπότες τους, περιποιούμενοι τα γυμνά τους πόδια κάτω από έναν κύκλο με φακούς.

«Συνέβη μόλις πριν από λίγο, Λοχαγέ.» Ο στρατιώτης συνόδευσε τον Μπορν στην πλαϊνή είσοδο της εκκλησίας πριν δείξει την πόρτα. «Βλέπεις; Εκεί. Η καυτή ομίχλη διαφεύγει.»

Ο Μπορν πλησίασε την είσοδο και επιθεώρησε μια μαύρη ομίχλη που έβγαινε σταθερά από το κατώφλι της, και κρύβοντας το έδαφος. Κάθισε οκλαδόν και πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από την βρωμερή βρωμιά, τραβώντας απότομα τις φουσκαλισμένες άκρες των δακτύλων του.

Ο στρατιώτης σχολίασε: «Πράγματι, καπετάνιε. Και μυρίζει Θάνατο».

Ο Μπορν μύρισε τα δάχτυλά του καθώς απομακρύνθηκε από την ομίχλη. Εξέτασε τον καθεδρικό ναό.

«Στρατιώτη, θέλω να σπεύσεις στον κοιτώνα και να ενημερώσεις τον Λοχία ότι

Καλώ το ένα τρίτο των πιο ξεκούραστων ανδρών του να συγκεντρωθούν στο πηγάδι της Μονής. Δίπλα του θα ξαπλώσουν κουβάδες. Οι άνδρες θα τραβήξουν νερό, θα μαζέψουν χώμα και θα ανακατέψουν κουβάδες με λάσπη. Θέλω κάθε

ρωγή και σχισμή σφραγισμένη. Θάψτε ολόκληρη την εκκλησία αν χρειαστεί.

«Ναι, Λοχαγέ.» Ο στρατιώτης έγειρε καταφατικά και έφυγε τρέχοντας.

Κάτω από τον πυρσό του, ο Μπορν εξέτασε τα πονεμένα άκρα των δακτύλων του και συλλογίστηκε το μαρτύριο που Ο μοναχός Γκρέιτ πρέπει να υπέφερε. Ο ήχος των βημάτων έστρεψε την προσοχή του σε έναν φρουρό που πλησίαζε βιαστικά. Ο άντρας σταμάτησε, πήρε μια ανάσα και του είπε: «Είναι επείγον, καπετάνιε!»

«Τι, τώρα;»

Ο στρατιώτης έδειξε την οροφή του καθεδρικού ναού. «Τα αγάλματα κινούνται!» Ο Μπορν κοίταξε για λίγο προς τα πάνω προτού τον κοιτάξει στενεύοντας. «Αν μου επιτρέπετε, μπορούν να τα δουν στο φως του φεγγαριού.»

«Δείξε μου», απάντησε ο Μπορν. Καθώς ο φρουρός συνόδευε τον Μπορν στην απέναντι πλευρά του στον καθεδρικό ναό, ο Καπετάνιος τον προειδοποίησε: «Και καλύτερα να μετακινηθούν, για να μην σας μετακινήσω εγώ». «Κινούνται», τον διαβεβαίωσε ο στρατιώτης.

Με κάθε αλλόκοτο γεγονός που είχε βιώσει ο Μπορν από την άφιξή του στο Αββαείο, μια ακόμη φρικτή ανακάλυψη δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα ακόμη πρόσθετο κλισέ σε μια συνεχώς επιδεινούμενη λίστα σουρεαλιστικών γεγονότων. «Ήμουν πεπεισμένος, θα μπορούσε κανείς να το πει αυτό».

Ο μοναχός Κλόδιος κοίταξε γύρω από τη σκοτεινή γωνία της τραπεζαρίας, με το οξύ βλέμμα του καρφωμένο στον Μπορν και τη φρουρά καθώς κύκλωναν τον καθεδρικό ναό. Ο Λοχαγός ενώθηκε με αρκετούς στρατιώτες που συγκεντρώθηκαν ανοιχτά για να επιθεωρήσουν τα πάνω μέρη της εκκλησίας. Οι άντρες έδειξαν προς τα πάνω και ο Μπορν ευθυγραμμίστηκε σε ευθεία οπτική επαφή με το φεγγάρι. Ο Κλόντιους γλίστρησε μέσα από τους θάμνους για να δει καλύτερα ό,τι τράβηξε την προσοχή τους.

Κρατώντας ένα βιβλίο, έναν σταυρό και ένα φελλό με φελλό, ο μοναχός Νικόλαος βγήκε τρέχοντας από τον κοιτώνα. Μια λωρίδα από περίτεχνα σχεδιασμένο ύφασμα τύλιγε τον λαιμό του σαν κασκόλ, με τις βολάν άκρες της να λικνίζονται στον άνεμο. Καθώς ο νεαρός μοναχός διέσχιζε μια σειρά από ανυποψίαστους φρουρούς με δάδες, ο Γκρέβιλ και η συνοδεία του έσπευσαν πίσω από τον Νικόλαο, φωνάζοντας μπροστά για να του επιτρέψουν να περάσει ελεύθερα. Ο Νικόλαος έφτασε στο λουτρό και έσπρωξε τους στρατιώτες, ουρλιάζοντας παράλληλα: «Είναι ιερέας— άνθρωπος του Θεού! Πώς μπόρεσες να επιτρέψεις στον Λοχαγό σου—»

Ο Νικόλαος μπήκε μέσα και πάγωσε. Στο τρεμάμενο φως του πυρσού ενός στρατιώτη, δεν αναγνώρισε τον ντυμένο και ματωμένο σωρό που ήταν τσαλακωμένος στη βάση του στύλου του λουτρού. Κοίταξε τους γονατισμένους φρουρούς που κρατούσαν σταθερό το κεφάλι ενός μοναχού, πιέζοντας ένα βρεγμένο πανί πάνω σε ένα ζευγάρι κόκκινα και πρησμένα μάτια. Ο Νικόλαος όρμησε έξω. Τοποθέτησε τα πράγματά του δίπλα στον τραυματισμένο μοναχό πριν τον κοιτάξει. «Όχι», σχολίασε, τα μάτια του γεμάτα δάκρυα. «Έγινε κάποιο λάθος. Δεν είναι αυτός». Γύρισε και τον κοίταξε.

στο πάτωμα, γελώντας και κλαίγοντας μέσα στο πένθος του. «Αυτό δεν είναι—»

Ο Νικόλαος πήδηξε πάνω στον πλησιέστερο φρουρό και χτύπησε το κεφάλι του στις πλάκες.

Οι υπόλοιποι στρατιώτες όρμησαν πάνω του και τον τράβηξαν μακριά.

«Νικόλας! Όχι! Δεν υπάρχει χρόνος!» Η γουργουριστή φωνή του Οντίνο κατέπνιξε αμέσως την οργή του νεαρού μοναχού, ο οποίος έπεσε κουτσός και ξέσπασε σε λυγμούς. Στη συνέχεια, μάζεψε τα πράγματά του πριν επιπλήξει τους στρατιώτες. «Οι τελευταίες τελετές απαιτούν την ευπρέπεια της ιδιωτικότητας!»

Οι στρατιώτες κοίταξαν τον Γκρέβιλ, ο οποίος τους έγνεψε σοβαρά πριν υποχωρήσει προς την είσοδο του λουτρού. Οι άντρες ακολούθησαν το παράδειγμα του Γκρέβιλ, βγαίνοντας από το κτίριο.

Ο Οντίνο ψιθύρισε στον Νικόλαο: «Έλα πιο κοντά, αγόρι μου. Υπάρχει κάτι που πρέπει να μάθεις». Ο νεαρός μοναχός έφερε το αυτί του στα χείλη του συντετριμμένου μοναχού. Καθώς ο Οντίνο μιλούσε, τα μάτια του Νικόλαου άνοιξαν διάπλατα. Απομακρύνθηκε, κοίταξε τον Οντίνο και ρώτησε: «Ο Λάζαρος είναι ένας από αυτούς;»

«Σταμάτα να μιλάς», ψιθύρισε ο Οντίνο, ρίχνοντας μια σύντομη ματιά στον Γκρέβιλ με μάτια σχεδόν πρησμένα και κλειστά, πριν συνεχίσει. «Θέλω μια δουλειά από εσένα». Ο Νικόλαος άκουγε προσεκτικά, κουνώντας περιστασιακά το κεφάλι του. Ο Οντίνο έπεσε σε κρίση βήχα και ακούμπησε το κεφάλι του στον στυλό. «Τώρα, δώσε μου τον λόγο σου ότι θα το ολοκληρώσεις, Νικόλας».

Ο νεαρός μοναχός σκούπισε τα δάκρυα από το πρόσωπό του. «Κι όμως θα πεθάνεις! Αυτό που ζητάς—»

«Είμαι ήδη νεκρός!» παρενέβη ο Οντίνο. «Τώρα, ορκίσου μου την υπόσχεσή σου!»

Ο Νικόλαος πήρε μια βαθιά ανάσα και αναστέναξε. «Γενηθήτω το θέλημά σου, όπως επιθυμείς».

Με τρεμάμενα δάχτυλα, ο ιερέας διόρθωσε το περίτεχνο ύφασμα που βρισκόταν γύρω από τον λαιμό του. Το φίλησε πριν σηκώσει ένα φιαλίδιο με ευλογημένο λάδι από δίπλα του. Έπειτα άνοιξε το πώμα του μπουκαλιού και σταμάτησε για να κοιτάξει τον Οντίνο. Ανάμεσα στον βήχα, ο μοναχός πάλεψε να χαρίσει στον Νικόλαο ένα παρηγορητικό χαμόγελο, παρόλο που μπορούσε να διακρίνει τον αγαπημένο του νεαρό μαθητευόμενο μόνο ως ένα σκιώδες περίγραμμα στο φως του φακού. Παρ' όλα αυτά, ο Νικόλαος γνώριζε τον κρυμμένο πόνο και την αποφασιστικότητα πίσω από την χειρονομία του μέντορά του. Έγειρε το φιαλίδιο και με τον αντίχειρά του σημάδεψε ελαφρά ένα σημάδι του σταυρού πάνω στο μέτωπο, τα χείλη και την καρδιά του Οντίνο. Έπειτα άνοιξε ένα βιβλίο με τις Γραφές.

Ο Οντίνο προσευχήθηκε: «Συγχώρεσέ με, Κύριε, για τις προηγούμενες παραβάσεις μου εναντίον Σου». Καθώς συνέχιζε την εξομολόγησή του, ο Νικόλαος έσκυψε πάνω του, μурμουρίζοντας λατινικά αποσπάσματα από τις Τελευταίες Τελετές.

Τελικά, ο Νικόλαος άνοιξε τα μάτια του και απευθύνθηκε στον Οντίνο. «Στο όνομα του Χριστού, είσαι αθώος, Ντελόν Οντίνο ντε Γκαρντιέν».

Ο Οντίνο έβηξε και είπε με ένα συριγμό, «Ας συνεχίσουμε, Νικόλα».

Ο νεαρός μοναχός έριξε μια κλεφτή ματιά πίσω του για να εντοπίσει τον περίεργο Γκρέβιλ, που έγερνε βαθιά στην πόρτα με τον φακό του. Ο Νικόλαος έριξε κρυφά το λάδι από το φλασκί. Σήκωσε τον μεταλλικό σταυρό, δάγκωσε το χείλος του και έπνιξε την πνιχτή ανάσα του καθώς ρυάκια δακρύων κύλησαν στα μάγουλά του. Έπειτα κρύφτηκε σε μεγάλο βαθμό πίσω από τον Οντίνο και άρπαξε σταθερά το χέρι που ήταν ανοιχτό γι' αυτόν. Ο Νικόλαος έβαλε την αιχμηρή άκρη του σταυρού πάνω στη σάρκα των δακτύλων του μοναχού και, τραβώντας δυνατά, άνοιξε μια βαθιά πληγή. Ξαφνικά, ένα ρεύμα αίματος κύλησε τρέχοντας στα δάχτυλα του Οντίνο και ο Νικόλαος κατεύθυνε τη ζεστή ροή στο φλασκί.

Ο Γκρέβιλ όρμησε μπροστά και έριξε το φως του πάνω τους. «Δεν πρέπει να τον λύσεις, Νικόλα!»
«Δεν τον λύνω εγώ.»

Ο Γκρέβιλ πρόσεξε το φλασκί. «Η αιμοδοσία δεν είναι μέρος των Τελευταίων Τελετών. Θα τον σκοτώσεις!»
«Πρόσεχε τα δικά σου, Γκρέβιλ! Είναι μέρος του τελευταίου του αιτήματος.»

«Είναι οριστικό λοιπόν, αν λαχταρούσε μόνο θάνατο.» Ο Γκρέβιλ σήκωσε τους ώμους του, μουδιασμένος από όλα όσα είχε δει εκείνη την ημέρα, καθώς υποχωρούσε προς την είσοδο του λουτρού.

Με το φλασκί σχεδόν γεμάτο, ο Νικόλαος το έκλεισε βιαστικά, τράβηξε το περίτεχνο ύφασμα από τον λαιμό του και τύλιξε σφιχτά τα δάχτυλα του Οντίνο. Γύρισε γύρω από τον Οντίνο και ψιθύρισε: «Τελείωσε, μοναχέ».

«Πράγματι, θα γίνει», απάντησε ο Οντίνο με τα πρησμένα μάτια. Με ένα επίμονο χαμόγελο, γύρισε το κεφάλι του σαν να θαύμαζε ένα ευχάριστο τοπίο.

«Οντίνο;» Ο Νικόλαος έβαλε το χέρι του στον ώμο του μοναχού και τον σκούνηξε απαλά.

Ο Οντίνο έγνεψε καταφατικά και απάντησε με παραλήρημα: «Είναι σαν πουλί σε κλουβί, Ιβάν. Ένας άλλος κόσμος τον περιμένει».

«Οντίνο;» Ο Νικόλαος τον κούνησε ξανά.

Ο μοναχός συνέχισε: «Ω, πράγματι! Ο Λάζαρος δεν θα ξέρει τι να καταλάβει. Θα τον μάθω να ιππεύει άλογο». Λυγμώντας ξέσπασε σε γέλια. Ο Νικόλαος έγειρε πίσω και έκλαψε. Μια ανήσυχη έκφραση έπεσε στο πρόσωπο του Οντίνο. «Τι θα κάνουμε με τα άλογα; Στρατιώτες». φυλάνε τους στάβλους.

Ο νεαρός μοναχός που έκλαιγε φίλησε τον Οντίνο στα μάγουλά του. «Πήγαινε με τον Θεό, φίλε μου».

«Ποτέ δεν έχει δει άλογο», σχολίασε ο Οντίνο χαμογελώντας. «Θα πετάξει σαν τον άνεμο!»

Ο Νικόλαος έσφιξε το ζεστό φλασκί και σηκώθηκε όρθιος, αφήνοντας τις δεμένες Γραφές δίπλα στον δεμένο Οντίνο. Ο νεαρός μαθητευόμενος σηκώθηκε και έκλαψε, τώρα τόσο τυφλός από το περιβάλλον του όσο και ο ετοιμοθάνατος μέντοράς του. Δεν έκλαψε επειδή οι σκέψεις του Οντίνο ήταν απασχολημένες με τον Λάζαρο αντί για τον εαυτό του. Ούτε ήταν συντετριμμένος από την ιδέα ότι ο Οντίνο δεν τον είχε πλέον επίγνωση. Έκλαψε επειδή το πιο αγνό κομμάτι του πέθαινε δίπλα στον Οντίνο.

Ο διαπεραστικός ήχος μιας πολεμικής σειρήνας αντήχησε πάνω από το χώρο του Αββαείου. Ο Νικόλαος σκούπισε το πρόσωπό του και γύρισε για να δει τον Γκρέβιλ να βγαίνει από την πόρτα καθώς οι φρουροί εγκατέλειπαν τις θέσεις τους, ορμώντας προς το κάλεσμα για τα όπλα. Ένας έφιππος στρατιώτης παραλίγο να ποδοπατήσει τον Γκρέβιλ και αυτός παραπατώντας επέστρεψε στο κτίριο.

Ο Νικόλαος απευθύνθηκε στον Οντίνο, υποκλινόμενος βαθιά, «Γενηθήτω το θέλημά Σου, φίλε μου». Γύρισε και έσπευσε προς την πόρτα όταν ο Γκρέβιλ του έκλεισε το δρόμο. «Πού πας με αυτό το φλασκή, μοναχέ; Δεν μπορώ να σου επιτρέψω να φύγεις από το λουτρό. Αν μπορείς να περιμένεις για—»

«Κρακ!» Χωρίς να πει λέξη, χτύπησε τη γροθιά του στο σαγόνι του Γκρέβιλ, με αποτέλεσμα αυτός και ο φακός του να εκτοξευθούν στον τοίχο. Ο νεαρός μοναχός ούρλιαξε καθώς έβγαине τρέχοντας από το κτίριο, «Ο Οντίνο τελείωσε! Ο Ιβάν τελείωσε! Και τώρα τελείωσα κι εγώ!» Ο Νικόλαος έτρεξε προς τον κοιτώνα με όλα όσα είχαν σημασία για αυτόν: το ζεστό φλασκή, τις τελευταίες αναμνήσεις του αγίου μέντορά του και ένα αγαπημένο ζευγάρι βαριές, καλοραμμένες μπότες κρυμμένες κάτω από τις κυματιστές πτυχές της ρόμπας ενός μοναχού, οι οποίες σίγουρα θα βοηθούσαν να σφραγιστεί μια επίσημη υπόσχεση που έδωσε προς τιμήν του τελευταίου αιτήματος του Οντίνο.

Η αυλή αναδεύτηκε, καθώς σιλουέτες στρατιωτών που έτρεχαν ξεχύθηκαν από τη νότια πύλη του Αββαείου, εγκαταλείποντας την έρευνά τους στο νεκροταφείο. Μια γραμμή πυρός σημάδεψε τον χώρο καθώς μια πομπή από φρουρούς με δάδες όρμησε από τον κοιτώνα προς τον καθεδρικό ναό. Άνδρες φώναζαν, πανοπλίες έτριζαν και οι οπλές των αλόγων βροντούσαν στον αδιάκοπο ήχο μιας σάλπιγγας - ένας τεράστιος σχηματισμός πολεμικού συντονισμού κυριαρχούσε τώρα στο μοναστήρι.

Ο Γκρέβιλ ξύπνησε, αναδεύτηκε και χτύπησε το καμένο μανίκι του. Δίπλα του, στη γωνία του λουτρού, μια στροβιλιζόμενη στήλη από φλόγες τύλιξε ένα σωρό από ρόμπες που είχε χρησιμοποιήσει ο Ιβάν κατά τη διαφυγή του. Βγήκε παραπατώντας από το κτίριο, πνιγμένος. Ο Κλόδιος τον άρπαξε.

«Μαίνεται φωτιά!» ψέλλισε ο Γκρέβιλ, τρίβοντας το σαγόνι του. «Ο Νικόλαος δραπέτευσε.» Ο Κλόντιους τράβηξε το μπράτσο του. «Δεν πειράζει! Έλα μαζί μου!» Οι δύο μοναχοί έφυγαν από την πορτοκαλί λάμψη της πόρτας του λουτρού και χώθηκαν κρυφά στο σκοτάδι, κρυφοκοιτάζοντας στην σκιερή πλευρά της τραπεζαρίας πριν βουτήξουν πίσω από την κάλυψη των θάμνων αρκεύθ. Χώρισαν τους θάμνους και παρακολούθησαν τους στρατιώτες να συγκεντρώνονται σε σειρές από αδιάσπαστες τάξεις που περικύκλωναν ολόκληρη την περίμετρο του καθεδρικού ναού. Άλογα μετέφεραν βαγόνια με πυρομαχικά μέσα από τη βόρεια πύλη του Αββαείου, καθώς αλληλοεπικαλυπτόμενες κραυγές αυστηρής εντολής ακουγόntonτουσαν πάνω από τον φρουρούμενο χώρο.

«Γιατί συγκεντρώνονται;»

Ο Κλόντιους αγνόησε την ερώτηση του Γκρέβιλ, τον χτύπησε στον ώμο και έδειξε προς τη βάση του τοίχου της Μονής. «Ο Λοχαγός έχει τοποθετήσει μια πέτρα πάνω στους πάπυρους—ακριβώς εκεί, πέρα από το στρατιώτες. Μπορείτε να το δείτε;

Ο Γκρέβιλ τέντωσε τα μάτια του. «Αλλά δεν υπάρχει κάλυψη. Θα μας πιάσουν!»

«Δεν πρέπει, αρκεί να βιαστείς υπερβολικά.»

Ο Γκρέβιλ γύρισε απότομα. «Εγώ;» ρώτησε με δυσπιστία.

«Μείνε ακουμπισμένος στη βάση του τείχους και το σκοτάδι θα γίνει η κάλυψή σου. Οι στρατιώτες παρακολουθούν μόνο τον καθεδρικό ναό.»

Ο Γκρέβιλ άφησε μια κραυγή πνιχτή. «Εσύ είσαι αυτός που θέλεις να τα αποκτήσεις!»

Ο Κλόντιους άρπαξε μια χούφτα από τη ρόμπα του Γκρέβιλ. «Έχουμε λίγο χρόνο! Βλέπεις; Εκεί!» Έδειξε την οροφή του καθεδρικού ναού. Ο Γκρέβιλ κοίταξε ψηλά και ανακάλυψε εκατό πέτρινα αγάλματα που στριφογύριζαν σαν φωλιά από νυσταγμένα φίδια. Τα αγάλματα συγκεντρώνονταν κοντά σε κάθε άκρη των αναβαθμιδωτών περβαζιών.

«Θεέ μου! Κινούνται», αναφώνησε ο Γκρέβιλ, κάνοντας τον σταυρό του από πάνω του.

«Πράγματι!» τον κούνησε ο Κλόδιος. «Πρέπει να φύγουμε από εδώ—και μαζί με αυτές τις σελίδες. Τώρα, φέρτε τες όσο είναι η στιγμή μας. Κινηθείτε!»

Ο Γκρέβιλ αποσπάστηκε από τον αξιωματούχο μοναχό. «Ξέχασες από τότε την τύχη του Ιβάν στα χέρια του Καπετάνιου; Δεν θα με σκοτώσουν για ένα ρολό χαρτιά!»

«Πολύ καλά», έφτυσε ο Κλόδιος, σηκώνοντας το πηγούνι του. Γύρισε και άρχισε να κατεβαίνει το πίσω μέρος του τραπεζαρία, γκρινιάζοντας. «Όταν τους εξασφαλίσω αγοραστή, μην περιμένετε κάποιο είδος αποζημίωσης ή συμπόνιας!»

Ο Γκρέβιλ φώναξε από πίσω του: «Και όταν ο Λοχαγός σε ξέσκιζε με το σπαθί του, μην περιμένεις συμπόνια ή Τελευταίες Τελετές!» Ο Κλόντιους τον απέλυσε με ένα νευρικό νεύμα και εξαφανίστηκε στο σκοτάδι. Ο Γκρέβιλ γύρισε και άνοιξε το δρόμο ανάμεσα στους θάμνους για να δει ένα θωρακισμένο άλογο με δάδες να καλπάζει από την μακρινή γωνία του καθεδρικού ναού. Ο Λοχαγός Μπορν επιβράδυνε το άλογο και κράτησε τον δάδα του πάνω από τα κεφάλια των πολυάσχολων στρατιωτών που μάζευαν πυρομαχικά από ένα αργά περνώντας κάρο.

«Λούτσες και λόγγες, ακούστε με τώρα», αναφώνησε ο Μπορν στις σειρές ανδρών που περικύκλωσαν την εκκλησία. «Θα πρέπει να μείνετε χαμηλά στο έδαφος - αρκετά κάτω από τις αιχμές σας. Στηρίξτε τα όπλα σας στη γη και ετοιμάστε τα σπαθιά σας στο πιο αδύναμο χέρι σας. Όσοι από εσάς έχετε μακριά μαχαίρια, βγάλτε τα από τη θήκη και μαχαιρώστε τα δίπλα στο μπροστινό σας πόδι. Στο στόχαστρο, θα επιδείξετε το σπαθί σας, θα φωνάξετε δυνατά και θα δελεάσετε τους διαβόλους της στέγης να ανέβουν στα όπλα σας. Λοχίες της Φρουράς, εκτελέστε τη διοίκησή μου!» φώναξαν έφιπποι αξιωματικοί πάνω από τα κράνη του σχηματισμού που ήταν παραταγμένος στην περιφέρεια, επαναλαμβάνοντας τις διαταγές του Μπορν. Δορατοφόροι και λογχοφόροι όρμησαν.

προχώρησαν με κραδασμούς στα σπαθιά τους και σχημάτισαν την πρώτη γραμμή άμυνας.

«Βαλλίστρες, ακούστε με τώρα! Στο σημείο που θα σημαδέψω, θα πυροβολήσετε με τα όπλα σας κατά βούληση.» Μείνετε στα γόνατά σας και μην βάλετε τα κλειδιά σας στις θήκες. Συγκεντρώστε τα στο έδαφος δίπλα σας. Θα ξοδέψετε όλα τα κλειδιά σας και θα υπερασπιστείτε τους άντρες που βρίσκονται μπροστά σας. Λοχίες της Φρουράς, εκτελέστε την εντολή μου!» Καθώς οι θωρακισμένοι ιππείς έδιναν οδηγίες στον σχηματισμό, ένα κύμα τοξοβολών ξεχύθηκε μπροστά, καλύπτοντας τους λοστρόμους με τα όπλα τους.

Ο Μπορν επιθεώρησε την οροφή του καθεδρικού ναού πριν οδηγήσει το άλογό του δίπλα στο αυξανόμενο πλήθος. «Βέλη, ακούστε με τώρα! Αποστασιοποιηθείτε ομοιόμορφα. Σταθείτε όρθιοι πίσω από τους τοξότες και καλύψτε τις μπροστινές γραμμές. Όσοι από εσάς χρησιμοποιείτε το στόμα σας για βιαστική απελευθέρωση, δεν μπορείτε να δαγκώσετε περισσότερες από δύο βέργες. Εξαντλήστε όλα τα βέλη σας στους διαβόλους πριν καλέσετε τον προμηθευτή σας!» Ένα τείχος από τοξότες κύλησε μπροστά, και ο Μπορν γύρισε το άλογό του, φωνάζοντας: «Προμηθευτές, ακούστε με τώρα! Θα πρέπει να είστε γρήγοροι και σταθεροί από τα άρματά σας. Μείνετε χαμηλά και τοποθετήστε προμήθειες στα πόδια των στρατιωτών σας, δίνοντάς τους ένα χτύπημα όχι ψηλότερα από την μπότα τους. Λοχίες της Φρουράς, εκτελέστε την εντολή μου!»

Και όταν ο Λοχαγός μετέφερε οδηγίες στις τάξεις των πεζών του, ο Γκρέβιλ εντόπισε την αχνή σιλουέτα του Κλόντιους να ορμεί μπροστά και να παγώνει στη θέση του, κινούμενος δειλά κατά μήκος της βάσης του τείχους της Μονής. Προχωρούσε σε αρμονία με την συνεχώς μεταβαλλόμενη κατεύθυνση της προσοχής του Μπορν .

Ο Μπορν σήκωσε το χέρι του ψηλά και ετοίμασε τους άντρες του. «Βαλλίστρες, κάντε την πρώτη σας βολή ενάντια στους διαβόλους! Στοχεύστε ομοιόμορφα ανάμεσά τους. Λόγχες και λόγχες, στο στόχαστρό μου!» Ο Μπορν σάρωσε τα πάνω περβάζια της εκκλησίας πριν κουνήσει το χέρι του. «Χαλαρώστε!» Καθώς μια ομοβροντία από βέλη κάλυψε τον καθεδρικό ναό και μια βροχή από σπινθήρες εξερράγη πάνω στις πέτρινες Γκροτέσκες, ο Κλόδιος όρμησε μπροστά, γύρισε την πέτρα, άρπαξε τους πάπυρους και έσπευσε προς την τραπεζαρία. Οι λοβοί κροταλούσαν τα σπαθιά τους πάνω στα δόρατα, χλευάζοντας, καθώς οι βαλλίστρες ξαναγέμιζαν βιαστικά.

Τα αγάλματα σέρνονταν κοντά στην άκρη της στέγης, κοιτάζοντας προς τα κάτω τον στρατό που τα κάλεσε. Στην εμφάνιση, δεν υπήρχαν δύο πέτρινα θηρία ίδια. Κάτω από μια πανσέληνο, τα αλλόκοτα χαρακτηριστικά τους ήταν ξεκάθαρα. Μερικά είχαν κεφάλια πουλιών, άλλα σκύλων και φιδιών. Τα σώματά τους ήταν μείγματα διαφόρων θηρίων - εν μέρει λιονταριού, ανθρώπου και χοίρου - και είχαν νύχια, κυνόδοντες, οπλές και ουρές. Το καθένα έμοιαζε με ένα αποκρουστικό μείγμα αρκετών πλασμάτων, όμως, παρά τη μοναδικότητά τους, μοιράζονταν ένα κοινό χαρακτηριστικό: στις πλάτες του καθενός κρεμόταν ένα απλωμένο ζευγάρι μεμβρανώδη φτερά.

«Λύστε!» Ένα ακόμα κύμα από βολίδες εκτοξεύτηκε, και μια ακόμη βροχή από σπινθήρες τύλιξε τις πέτρινες Γκροτέσκες, ανακατεύοντάς τες σε μια ορμή από τρίξιμο φτερών, τρίξιμο δοντιών και τράβηγμα νυχιών. Στριγμοί και βρυχηθμοί ανέβηκαν στον χώρο του Αββαείου καθώς στρέφονταν ο ένας εναντίον του άλλου, παλεύοντας για χώρο στα περβάζια με τις αναβαθμίδες. Χύθηκαν κάτω, καθαρίζοντας την οροφή του καθεδρικού ναού και ξεχύνοντας πάνω στους στρατιώτες σαν δολοφονία από γρανιτένια κοράκια πάνω σε ένα φεγγαρόλουστο χωράφι.

«Δόρατα! Βέλη! Άνδρες στα όπλα!» ούρλιαξε ο Μπορν. Κι όμως, οι τάξεις έσπασαν, τα όπλα έπεσαν και οι στρατιώτες διασκορπίστηκαν. Η αντιπερισπασμός της Κόλασης είχε ξεκινήσει.

Ο Κλόντιους πέταξε γύρω από την πλευρά της τραπεζαρίας με τις τυλιγμένες σελίδες, προσπερνώντας τον Γκρέβιλ καθώς αυτός φώναζε: «Βιάσου! Μην κοιτάς πίσω!» Οι δύο μοναχοί διέσχισαν τρέχοντας την αυλή, ξεφεύγοντας από τις φωνές και τις κραυγές μιας τρομερής επίθεσης. Ο Κλόντιους πήδηξε στους θάμνους πίσω από το λουτρό, αρπάζοντας τον Γκρέβιλ. «Η νότια πύλη είναι αφύλακτη! Θα κυκλώσουμε τον εξωτερικό τοίχο της Μονής, θα κατευθυνθούμε προς τους στάβλους και θα εξασφαλίσουμε ένα άλογο!» Ο Κλόντιους βγήκε από τους θάμνους και όρμησε στην σκιερή πλευρά του λουτρού.

Ο Γκρέβιλ όρμησε πίσω του, σκοντάφτοντας σε έναν σωρό από ρόμπες και κυλώντας στο φως του φεγγαριού. Μόνο τότε ανακάλυψε το σώμα του Ιβάν, με τα μάτια του να κοιτάζουν ανέκφραστα. Ο Γκρέβιλ σηκώθηκε βιαστικά, φωνάζοντας τον Κλόντιους. Ο Κλόντιους σταμάτησε και τον κοίταξε ξανά, και ο Γκρέβιλ είδε το ασπράδι των ματιών του και μια τραβηγμένη έκφραση τρόμου στο πρόσωπό του. Ο Γκρέβιλ πάγωσε. «Μην γυρίζεις», έφτυσε ο Κλόδιος, υποχωρώντας προς την πύλη της Μονής. «Θα σε συναντήσω στις οι στάβλοι.

Ο Γκρέβιλ κοίταξε πάνω από τον ώμο του για να διακρίνει μια μεγάλη πέτρα Γκροτέσκα που τον καταδίωκε ύπουλα. Ήταν σαν Γρύπας, με φτερωτό σώμα λιονταριού και γιγάντιο κεφάλι και νύχια αρπακτικό πουλί.

Ο Γκρέβιλ σωριάστηκε στον τοίχο του λουτρού κλαίγοντας. «Βοήθησέ με, Κλόντιους». Με κάθε τρεμάμενο βήμα του προς την πρόσοψη του λουτρού, το γρανιτένιο θηρίο προχωρούσε επίσης. «Για όνομα του Θεού, σταμάτησέ το!» Αντ' αυτού, ο Κλόντιους τράπηκε σε φυγή. Ο Γκρέβιλ ούρλιαξε, τρέχοντας στη γωνία του κτιρίου και κρυβόμενος στον καπνό που έβραζε έξω της εισόδου του λουτρού. Ένας λαμπερός σωρός από ρόμπες φώτιζε το σκοτεινό εσωτερικό του. Ο Γκρέβιλ κρύφτηκε πίσω από μια κεντρική κολόνα—κάθοντας οκλαδόν στις σκιές πίσω από την φαρδιά πλάτη ενός ματωμένου και πάντα χαμογελαστού Οντίνο, ο οποίος κοίταζε μόνο μια χαραμάδα στο πάτωμα. Ο Οντίνο ήταν πολύ νεκρός για να σώσει την κλαίγοντας ρόμπα από το βδέλυγμα που τώρα έμπαινε από την πόρτα, ψάχνοντας στο σκοτάδι και γδέρνοντας τις πλάκες.

Ο Κλόδιος έτρεξε για ασφάλεια, συγκρουόμενος με στρατιώτες που είχαν εγκαταλείψει τις θέσεις τους. Οι αγαπημένες σελίδες του μοναχού σκορπίστηκαν στο έδαφος και τις μάζεψε στο

χέρια και γόνατα. Έπειτα έτρεξε προς τη νότια πύλη, με το στόμα του ορθάνοιχτο από τον τρόμο, αρκετά ανοιχτό για να ξεσπάσει μια τρομερή κραυγή που απλώθηκε στην αυλή, όταν ένα ιπτάμενο άγαλμα έπεσε κάτω και τον τράβηξε από τη γη. Η αλλόκοτη φύση του ήταν απaráμιλλη από οποιαδήποτε φρικαλεότητα είχε πετάξει από την οροφή του καθεδρικού ναού, καθώς έφερε το σώμα ενός φιδιού, το κεφάλι μιας κασίικας και πόδια σαν αυτά πολλών αράχων που σέρνονταν. Το βδέλυγμα μετέφερε τον Κλόδιο πάνω από τον τοίχο της Μονής και ψηλά στον ουρανό - αρκετά ψηλά ώστε όλη η ύπαιθρος να ακούσει τον διαρκή τρόπο στο λαιμό του. Σάρωσε τον καλό μοναχό μακριά, βαθιά μέσα σε ανέγγιχτα δάση, στα πιο σκοτεινά μέρη που σημαδεύονταν μόνο από ένα ίχνος δακρύων. και εύθραυστες σελίδες που έπεφταν βροχή από τους μαύρους ουραμούς.

Ακόμα μέσα στο Αββαείο, ο Λοχαγός Μπορν και έντεκα έφιπποι στρατιώτες βγήκαν βροντερά από το βόρεια πύλη, καλπάζοντας πάνω από ένα ξέφωτο και ανεβαίνοντας ορμητικά τον δρόμο του Άμπεϊ προς το χωριό Μουράτ. «Μείνετε ενωμένοι!» ούρλιαξε ο Μπορν, «Ψηλά τα σπαθιά και χαμηλά τα κεφάλια! Μείνετε κάτω από τα δέντρα!» Αλλά σε κάθε ανοιχτό χώρο στο δάσος, μια κραυγή σηματοδοτούσε την απώλεια ενός ακόμη άντρα που είχε αποσπαστεί από το άλογό του. Με κάθε χτύπημα, ένα άλλο άλογο κείτονταν συνθλιμμένο κάτω από τα σκισμένα νύχια της πέτρας. Πράγματι, η παραμονή ανήκε σε έναν σκοτεινό Άγγελο, που γελούσε και περπατούσε κι αυτός βαθιά μέσα στη γη.

Έτσι, με μόνο λίγες απαγγελμένες λέξεις από μια σχεδόν ξεχασμένη συλλογή Μεταφράσεων του Ναραμσίν, ο Καρδινάλιος Ζαν-Φρανσουά Μπλασί κατέστρεψε μόνος του ένα από τα δύο πιο οχυρωμένα Αβαεία της Αγίας Έδρας - το Abbatte des Gardiens - και συνέτριψε την πιο ικανή ομάδα της Βασιλικής Φρουράς της Αυτού Μεγαλειότητας - τα επίλεκτα στρατεύματα του Λοχαγού Μπορν . Στη φευγαλέα στιγμή που απαιτήθηκε για να ζευγαρώσουν και να πεθάνουν οι μύγες του Ειρηνικού, σε μια μόνο βλάσφημη πράξη, η αποστολή ενός ανθρώπου να πάρει εκδίκηση είχε στοιχίσει τη ζωή σε τετρακόσιους στρατιώτες, ιερείς και ιπποκόμους, ανοίγοντας παράλληλα τη δεύτερη από τις τρεις Πύλες και αποδυναμώνοντας περαιτέρω τη Μεγάλη Σφραγίδα που χρησίμευε ως το επιστέγασμα της Μεγάλης Αβύσσου.

Πολύ κάτω από το ετοιμόρροπο Αββαείο —πολύ κάτω από τις φλεγόμενες κατακόμβες— από τα βάθη της Κόλασης, αντηχούσε το σεραφικό γέλιο του Λουκιφάελ, γιατί η καταραμένη περίσταση άξιζε την αμέριστη προσοχή της.

~*~

Για μισή παραμονή, ο Λάζαρος ταξίδεψε ακριβώς δυτικά κάτω από ένα μεγάλο φεγγάρι και μια θάλασσα από αστέρια. Σκαρφάλωσε τους βραχώδεις, άγριους λόφους της επαρχίας Ωβέρνη και προχώρησε μέσα από την απέραντη, σκιώδη θέα της - όλα αυτά άγνωστα στις αισθήσεις του. Στην πορεία, όταν οι κρίσεις φόβου παραδίδονταν σε πιο ήρεμες στιγμές που τον έκαναν να σταματήσει για εσωτερική περιουλογή, θεωρείται η βασική αιτία τέτοιων ταραγμένων συναισθημάτων.

Απλά, ο Λάζαρος γνώριζε μόνο τα όρια των κατακόμβων της Μονής - τον υπόγειο κόσμο που είχε αφήσει πίσω του. Τα τείχη των σηράγγων της στέκονταν γερά, τα στέρεα και καθοδηγητικά μονοπάτια τους για πάντα αμετάβλητα. Η ακλόνητη προβλεψιμότητα των κατακόμβων αποδείχθηκε ότι καταπράυνε τυχόν στιγμιαία προβλήματα που μπορεί να τον βασάνιζαν, και τώρα, η συγκέντρωση σε εκείνο το μέρος και σε όσους ζούσε εκεί εξυπηρετούσε κάτι παρόμοιο. Μόνο που τώρα, ήξερε ότι μπορεί να μην τους ξαναέβλεπε ποτέ - η καρδιά του ήταν βαριά σαν γρανίτης στο στήθος του.

Ο Λάζαρος ήταν από καιρό εξοικειωμένος με τους μηχανισμούς των ονείρων του και με τα συνεχώς μεταβαλλόμενα οπτικά τους τοπία. Για παράδειγμα, αν τα όνειρά του ποτέ μετατρέπονταν σε έναν ατελείωτο εφιάλτη, ήταν πάντα ικανός να ξυπνήσει, έστω και μόνο για να τα επικαλεστεί μια πιο ευχάριστη και προβλέψιμη παρουσίαση. Και ο Λάζαρος συχνά ονειρευόταν έναν κόσμο πέρα από αυτόν. τις κατακόμβες, ενώ παράλληλα συναρμολογούσε κάθε λεπτομέρεια που είχε μάθει για το εξαιρετικό μέρος. Ωστόσο, ποτέ δεν σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να παρουσιαστεί ως ένας τόσο απρόβλεπτος και αναπόφευκτος εφιάλτης όπως τώρα. Δεν υπήρχαν μονοπάτια καθοδήγησης ούτε ελικοειδείς πλάκες - το ανώμαλο και απρόβλεπτο τοπίο φαινόταν να απλώνεται προς κάθε ατελείωτη κατεύθυνση. Ίσως η βασική αιτία των ταραγμένων συναισθημάτων του να ήταν θαμμένη κάπου στην ανησυχητική ιδέα ότι απλά δεν μπορούσε να ξυπνήσει από τη στιγμή που θα άκουγε τη φωνή του πατέρα του, που τον καλούσε να ξαναάψει τους πυρσούς των κατακόμβων.

Ένας παγωμένος και κουρασμένος Λάζαρος σκαρφάλωσε στην τελευταία από πολλές ύπουλες κορυφογραμμές. Στάθηκε στην κορυφή της το λοφίο, η βρώμικη ρόμπα του κυμάτιζε σαν λάβαρο σε έναν δυνατό ανατολικό άνεμο. Μέσα από σκοτεινές τρύπες, σάρωσε μια βαθιά κοιλάδα, μια ξερή και βραχώδη κοίτη ποταμού. Πέρα από την πετρώδη χαράδρα, η απότομη πλαγιά ενός γκρεμού υψωνόταν στην πλαγιά ενός μικρού βουνού, και στη βάση του βράχου, Ο Λάζαρος ανακάλυψε την εντυπωσιακή ομοιότητα ενός εντυπωσιασμένου προσώπου με ένα ουρλιαχτό στόμα - το Στόμα του Βουνού. Με μια σκληρή αποφασιστικότητα ίση με του Ιβάν, έσκυψε τους ώμους του και κατέβηκε την κορυφογραμμή σαν περήφανος άντρας καταδικασμένος στην αγχόνη. Περπάτησε μέσα από τη σκιερή κοιλάδα από πέτρες και προς τον γκρεμό μέχρι που το ανοιχτό στόμα του τον κατάπιε.

[Τέλος Κεφαλαίου 8]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~